

ת"פ 31264/04/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד א.צ.ס., הנאשמים

בית משפט השלום בקריית גת

29 ינואר 2020

ת"פ 18-04-31264 מדינת ישראל נ' ס'
בפני כב' השופט ענת חולתה
מדינת ישראל - המאשימה
נגד
א.צ.ס. - הנאשמים

הכרעת דין

1. החלטתי להרשייע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, לאחר ששוכנעתי כי לא ניתן ספק סביר באשמהתו.

רקע:

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות איומים ותקיפה חבלנית של בת זוג.

על פי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים הנאשם והמתלוננת היו נשואים ולהן ילדה משותפת בת כ-שנה וחודש.

במועד כלשהו בספטמבר 2017 או בסמוך לכך, ביום בו עזבה המתלוננת את ביתה המשותף עם הנאשם, אימם הנאשם על המתלוננת באומרו לה "ייקח סכין וידקור אותה בכבד וישפוך לה אותו".

במועד כלשהו במאי 2017 או בסמוך לכך, בשעת בוקר מוקדמת, תקף הנאשם את המתלוננת בכר שבעט בה והיכה אותה בפניה באגרוף. כתוצאה לכך, נגרם לה סימן כחול ליד העין.

מהלך המשפט:

3. ביום 18.5.11. הגיב הנאשם בכתב האישום במסגרת דיוון במקץ, כדלהלן:

המתלוננת טענה כנגד הנאשם שהוא את הילדה וגרם לה סימנים אדומיים, אך בבדיקה התברר שאין סימנים. בבית המשפט לענייני משפחה נקבע שהנאשם הוא אב טוב ולא נמצא בסיס לטענות של אלימות כלפי הקטינה. גם התיק במשטרה נסגר.

גם לטענות חמורות יותר מצד המתלוננת לא נמצא בסיס.

התלונה בתיק הוגשה לאחר שמונה חודשים, וטענה שנגרמו לה חבלות. ואולם, עדות אחרות המתלוננת נתנה הסבר אחר לגבי החבלות.

התלונה באה לעולם לאחר שהנאשם ביקש לשמור משותפת.

עמוד 1

הנאשם בעצמו טען שהוא קורבן לאלימות, השפלה ועלילה מצד המתלוונת, וכך גם בתו מזוגיות קודמת.

4. ביום 18.11.18 חזר ב"כ הנאשם על המענה שניתן בדיון הקודם והובהר, כי עמדת הנאשם היא שמעולם לא היכה את המתלוונת; אם היו לה סימנים הם נגרמו מגורם אחר; הרקע לתלונה הוא כUSA של המתלוונת בגל סכסוך גירושים וסכסוך משמרות.

5. ביום 19.1.23, במסגרת דיון לפי סעיף 144 לחס"פ ביקשו הצדדים לקבוע את התקיך לשמייעת ראיות.

במועד זה הביע ב"כ הנאשם התנגדות להגשת אמרת נאשם שבה נחקר בגין אירוע נוספת שהתקיים בו נסגר, ושאינו מוקן שבית המשפט יחשוף לראיות בו.

6. ביום 19.3.2.19 הנאשם לא התיעצב לדין והוא יצא צו הבאיה. כמו כן הודיעו הצדדים שהגיעו להסכמה שתאפשר את הגשת אמרת הנאשם.

7. ביום 19.4.2.19 ביקש ב"כ הנאשם לקבוע בשלב זה מועד לשמייעת עדות המתלוונת בלבד. המआשימה הסכימה לcker והדיון נקבע ליום 19.7.4.19.

8. ביום 19.7.4.19 החלה שמייעת עדות המתלוונת. בתחילת החקירה הנגדית של המתלוונת התבරר, כי ב"כ הנאשם מבקש לעשות שימוש בחקירה במסמכים חשובים מתוך תיק בית המשפט לענייני משפחה, הנשמע בדילתיים סגורות, ולרבות בעניינים של קטינים. זאת, מבלי שנתקבל לכך אישור מוקדם של המותב המוסמך על פי דין.

כן הביעה המआשימה התנגדות לשימוש במסמכים אלה או הגשתם באופן סלקטיבי, וב毫无疑 שיש למआשימה אפשרות לעיין במסמכים מההילך כלו, להשמעת התנגדויות או לטעון לגיביהם, בהיות ההיליך האזרחי חסוי בפני המआשימה.

בנסיבות אלה הופסקה עדות המתלוונת והמישר הדיון נדחה ליום 19.6.19. נקבעה ישיבת תזכורת ליום 19.12.5.19. כן נקבע, שגם הנאשם מבקש לעשות שימוש במסמכים מההיליך האזרחי החסוי, יש לקבל לכך אישור המותב המוסמך, כנדרש בחוק. עוד הוחלט, שבכפוף להסרת החיסון כאמור, יועמדו המסמכים לעיון שני הצדדים, בתנאי לשימוש בהם במסגרת ההליך הפלילי.

9. ביום 19.12.5.19 הודיע ב"כ הנאשם, שהנאשם הגיע בקשה לבית המשפט לענייני משפחה; כי קיבל מידיו הנאשם את המסמכים היום, ולאחר שיüberו עליהם עבר העתק המסמכים למआשימה, אם יחליט לעשות בהם שימוש במסגרת ההליך. על כן נקבעה תזכורת נוספת ליום 19.12.6.19, להשלמת ההליכים הנחוצים לפני החקירה הנגדית.

10. ביום 19.12.6.19 לא ניתן היה להמשיך בשמייעת עדות המתלוונת שכן הנאשם התיעצב בטעות בבית משפט אחר. במועד זהה הודיע ב"כ הנאשם, כי עיין "לפני יומיים" במסמכים שהעביר לו הנאשם והתרבררו, שעל פי החלטת בית המשפט לענייני משפחה היה על הנאשם לבצע פעולות כאלה ואחרות לפני שימוש במסמכים. שכן, טרם ניתן יותר בית המשפט לענייני משפחה. כן מסר, כי הוא מבקש לשוחח עם גורם מוסמך אצל המआשימה בקשר לאמרם במסמכים אלה.

11. ביום 19.6.17 התקיימה ישיבת תזכורת נוספת לבקשת הצדדים, במסגרת ביקשו הצדדים לדחות את המשך

שמיעת הריאות לאחר הפגיעה, על מנת לנצל את הזמן להשלמת כל ההליכים הנחוצים בפני בית המשפט לענייני משפחה ולבוא בדברים.

12. לאור זאת, בוטל שוב המועד שנקבע להמשך שמיעת המתלוונת ונקבע לתאריך 19.10.19. כן נקבעה ישיבת תזכורת נוספת ליום 22.9.19. נקבע, כי הצדדים ינצלו את פרק הזמן האורור להשלמת הטיפול במסמכים וההתדיינויות ביניהם.

13. ביום 19.9.22 מסר ב"כ הנאשם: "לפי מה שאומר לי מרשי, מהזיכרונות של בית משפט לענייני משפחה התקשרו אליו ואמרו שאפשר לשמש בכל החומרם" כן נמסר, כי הנאשם מסר תשובה זו רק לאחרונה וכן גם לא פנה עד כה לשוחח עם נציגי המאשימה. מעטפה ובה העתקי מסמכים נמסרה למאשימה במעמד הדיון.

14. ביום 19.6.2022 הודיעה המאשימה שהמסמכים שנתקבלו מידיו ב"כ הנאשם מהווים תיעוד חלקו של התקף. כן נמסר, כי על פי החלטה האחורה של בית המשפט שהועברה, לא ניתן היתר שימוש במסמכים ננטען, אלא הנאשם נתקש לפרט באלו מסמכים הוא מבקש לשמש. על כן, בטרם המשך הדיון ביקש ב"כ המאשימה לוודא, כי אכן קיים אישור בית המשפט לענייני משפחה.

בمعنىו לכך ב"כ הנאשם הודיע: "לא קיבלתי החלטה אחרת פיזית, אמר לי לבדוק ויאישרו לו והסתמכו עלי כך". משכך, נרכחה הפסקה בדיון כדי לאפשר לנԱשם לקבל בזיכרונות בית המשפט את ההחלטה בית המשפט לענייני משפחה מיום 19.8.25 שבזה הותר על פי הנטען השימוש במסמכים, בכפוף להעברת רשימת המסמכים הספציפיים (דבר שהנאשם לא עשה). ב"כ הנאשם הודיע, כי בכוונתו לעשות שימוש בפרוטוקולים ובהחלטה שיפוטיות בלבד ואילו המאשימה התנגדה לכך בהיעדר החלטה ברורה וסופית של בית המשפט לענייני משפחה.

במעמד זה ניתנה החלטה בה עמדתי על החידול המתמשך בניהול ההליך המשפטי, העיכובים והגעה לדין ולא היררכיות מתאימה מראש, גם כשנקצבו מועדים מפורשים. לגופו של עניין, ולאחר עיון בהחלטה, התרתית שימוש בפרוטוקולים ובהחלטה שיפוטיות במסגרת החקירה הנגדית של המתלוונת; אסרתי על שימוש או ציטוט מחוות דעת והתייחסות עדין, לרבות מומחים ואנשי מקצוע בכל הנוגע לקטינים; קבועתי, כי השימוש יעשה במסורת ורק ככל שנחוץ על מנת לעמוד את המתלוונת עם אמרותיה, וככל שהדבר חיוני לשאלת מהימנות.

במשך לכך, נמשכה חקירתה הנגדית של המתלוונת.

עוד הוגש במעמד הדיון המוצגים הבאים:

נ/1 החלטת בית המשפט לענייני משפחה מיום 18.10.4.

נ/2 פרוטוקול בית המשפט לענייני משפחה מיום 18.9.12.

נ/3 פרוטוקול דיון בבית הדין הרבני

נ/4 מסמך ממוקד "טרם" מתאריך 17.12.27.

ת/1 תמליל שיחה בין הנאשם למטלוננת מפברואר 2018

ת/2 הودעה על צירוף העתק כתוב אישום לתיק בית המשפט לענייני משפחה

ת/5 אמרת מטלוננת מיום 31.12.17 ساعה 09:16

ת/6 אמרת מטלוננת מיום 31.12.17 ساعה 10:10

ת/7 עימות מיום 31.12.17

ת/8 אמרת נאשם מיום 31.12.17 ساعה 17:30

ת/9 אמרת נאשם מיום 31.12.17 ساعה 16:13

ת/10 מזכיר מיום 20.3.18

ת/11-ת/11ג מזכירים מיום 3.1.18 ו- 6.1.18

המשך הדיון נקבע ליום 4.11.19 להשלמת שמיית הראיות בתיק.

15. ביום 4.11.19 נשמעו עדויות עדות התביעה ע.א.מ. ; ר.ד. וכן העידו אביה של המטלוננת י.ע., וחוקר המשטרה אברהם אמלג.

בזאת הסתיימה פרשת התביעה.

בנוסף, נשמעה במעמד זה עדות הנאשם.

כן הוגשו במועד זה המוצגים הבאים:

ת/12 פרוטוקול בית המשפט לענייני משפחה.

ת/13 החלטה של בית הדין הרבני

ת/14 דברי הנאשם מתוך פרוטוקול הדיון בבית המשפט לענייני משפחה מיום 7.2.19

ג/5 יתרת פרוטוקול הדיון מיום 7.2.19

כן נשמעו במעמד זה סיכומי המאשימה.

לביקשת ב"כ הנאשם נקבע מועד נוסף לצורך סיכומיים בעל פה ליום 19.10.19.

תמצית טענות הצדדים בסיכומיים:

16. **המואשימה** עטרה להרשייע את הנאשם.

נטען, כי סכסוך הגירושין והמשמורת שברקע הוא אכן יצר כי שנלמד מהמסמכים בהליך האזרחים, אך טענת הנאשם שהتلונה הומצאה לצורך ההליכים האזרחים אינה מתישבת עם הריאות שבתיק.

טענת הנאשם אינה מתישבת עם לוח הזמנים: תביעת המשמורת מצד הנאשם הייתה כבר בנובמבר, חדש לאחר מכן פנית המתלוננת עם הקטינה ל"טרם" ואז מוגשת התלונה.

גם אביה של המתלוננת מתאר את החשש לשלוום הקטינה כ"טריגר" להגשת התלונה. המתלוננת עצמה חוויתה אלימות מהנאשם וכעת חששת גם לקטינה. במובן זה יש קשר לتبיעת המשמורת.

המתלוננת מתארת במשפטה אירועים שהתרחשו 4-8 חודשים קודם לכן. אם מדובר בעילה, לא הגיוני שזו העילה שהמציאה.

התלונה נתמכת בשתי עדות חיוניות "זמן אמיתי" - העדות ראו חבלות, שמעו את המתלוננת לאחר ש"דיבבו" אותה, העידו על מצב נפשי ועל בושה, העידו שהמתלוננת לא באמת מגושמת ונופלת, כפי שטענה בפניהן בתחילת.

הנאשם בעודתו טען לראשונה שהוא איים עליו. הדברים לא הוטחו באב בעת חקירותו.

גרסת הנאשם שהמתלוננת חבולה כתוצאה מנפילות ושהיא אנמית היא גרסה חדשה שהועלתה לראשונה בבית המשפט, לאחר שנשמעו עדות התביעה ואין לגרסה זו ذכר במשפטה. טענת הנאשם בדבריו לא נרשמו לא הוטחה בחוקר.

הנאשם טען בעודתו שראה חבלות על גופה של המתלוננת גם במעמד העדות, אך היא לא נשאלת על כך. לא הוצגו ולא נתבקשו מסמכים רפואיים רלוונטיים.

המואשימה סבורה, כי אין מדובר במחלה של הסניגור, אלא בטענות נאשם שנולדו לצורכי עדותו וספק אם שיתף בהן את הסניגור.

הנאשם נמנע מהציג ראייה שהצהיר שקיימת בידו - הקלטה שיחה שלו עם אמה של המתלוננת, לא ביקש לזמן את האם ואף התנגד לזמן האם כסנסגורו ויעץ לו לעשות כן.

הנאשם טען שהוכחה על ידי המתלוננת בנסיבות עובדיו אך לא הביא את העובדים להעיד. הנאשם גם מסרב למסור על כך תלונה, לאחר שעלה טענה בסוף העימות, ואף שהחוקר מזמן אותו במיוחד לשם כך.

הסביר שנותן הנאשם למחדלו, שלא רצה לפגוע במתלוננת, לא יכול לעמוד לו עוד משמעון שכותב אישום הוגש ומתחנה נגדו משפט. המחדל תומך בכך, שעדות הנאשם אינה אמת.

הנאשם הוא שיזם את עירוב ההליך האזרחי בהליך הפלילי. אך החלטת בית המשפט לענייני משפחה סותרת את טענת

העלילה ונקבע, שמעשי המתלוננת נובעים מתחושת סכנה סובייקטיבית לקטינה ושהיא לא פועלת כדי להרע לנאמן. הדבר מתישב גם עם עדות האב.

גם האב העיד שחשד במהלך התקופה והבחן בחבלות, אך המתלוננת הכחישה שמדובר בסימני אלימות ולא רצתה להთלוון. המתלוננת לא פעולה להגן על עצמה או להגיש תלונה בזמןאמת, היא רק רצתה גט ולהשתחרר מהנאשם. התלונה הוגשה בסופו של דבר בשל החשש לקטינה, וגורמי המקצוע הם שמנפנים אותה למשטרה.

הנאשם לא אמר אמת במסגרת ההליכים האזרחיים, בנוגע לטיב ההליכים נגדו.

טענת הנאשם שההסכמה ביחסים עם המתלוננת החלה לאחר הלידה אינה מתישבת עם העדות שראו סימני אלימות עוד בתקופת ההריון.

17. ביום 19.11.2019 נשמעו סיכומי הנאשם, בהיעדרו, מחמת אי התיעצבותו.

ב"ג הנאשם עתר לזכות את הנאשם.

טען, כי יש לדוחות את עדות המתלוננת כבלתי מהימנה.

טען, כי המתלוננת שיקרה גם לעדות התביעה במקום העבודה כשפיראה להן שהוא קורבן אלימות. בעניין זה, בכלל, לא טוען כי העדות עצמן אין מהימנות.

טען, כי הוכח בבית המשפט שהמתלוננת שיקרה רבות, באופן שלא אפשר עוד לסתור על עדותה:

הוכח שהמתלוננת העלה עלילות על הנאשם ופעלה להכפשתו ולהחсадתו בעבירות כלפי שתי בנותיו; הפניה ל"טרם" לא הייתה תಮימה, אלא תפירת ראיות גסה שנועדה לתמוך בתלונה שהגישה מספר ימים לאחר מכן במשטרה, ודין בכך כדי לשולח את מהימנותה; יתר טענות המתלוננת כלפי הנאשם בבית המשפט לענייני משפחה נדחו, ונקבע שכן לטענות אחיזה במציאות והנאשם הוא אב מצוין;

בבית המשפט לא צזרה על עדותה הדрамטית בבית המשפט לענייני משפחה;

בבית המשפט לענייני משפחה המתלוננת קשרה בין אירוע האלים כלפי להחד שלה לעברית מין כלפי בתו של הנאשם מזוגיות קודמת. אין לדבר זכר במשטרה ומדובר בחוסר עקבות;

המתלוננת טענה בבית המשפט לענייני משפחה, שהנאשם עשה שימוש בסיכון וניסה לרוץ אותה בכנית, דברים שאין להם זכר בתיק;

המתלוננת טענה שהשכנה א' ראתה את הנאשם עם סיכון ביד דבר שאינו נכון;

המתלוננת תרצה הייעדרויות רבות בעבודה בכל מיני תירוצים;

המתלוננת גם לשיטתה שיקרה לעדות התביעה כשתרצה את החבלה בפנים ממשהו שנפל עליה מהמקפיא;

המתלוננת טענה שדיםמה מהפה בגין האירוע אך הדבר אינו נתמך עדות העדות;

המתלוננת גם לא הכחישה ששיקרה. המתלוננת אישרה בבית המשפט שככל ההתנהלות שלה בבית המשפט לענייני משפחה היא חלק מהמאבק שלא יקח את הילדה. די בכך להביא לזכויו הנאשם.

הוצעו מספר אפשרויות לדברי המתלוננת לעדות התביעה: אפשר ששיקרה לעדות התביעה מtower רצון לקבל מהן תשומת לב, דבר שלא נשלל על ידי העדות; אפשר שרצתה לרצות את חברותיה לעובודה כשהבינה מהתנהלותן שהן מצפות ממנה לשובבה מסויימת; אפשר שהמתלוננתفعلת מראש על דרך "שליח לחםך על פני המים" על רקע היחסים הללו טובים בינה ובין הנאשם, והמתלוננת התכוונה "לקראת הבאות";

בענין זה נטען, כי העובדה שהעדות עצמן לא פועלו ולא עשו דבר למשמע הוויידי על אלימות מלמדת שהן עצמן פקפקו באמינות הדברים.

אין ללמידה מעדת התביעה ר' ד' (להלן - ר') על מצב נפשי. יכול להיות שהמתלוננת הייתה עצובה ומופנמת בכלל אלימות אבל גם יכול להיות שהוא בכלל שהיחסים לא טובים והם רבים על כספ'.

עדה זו אינה מומחית ולא ניתן ללמידה מעדותה האם החבלה שראתה יכולה או לא יכולה להיגרם מהמקפיא - זהה מה שהמתלוננת אמרה לה. בנוסף, על פי עדותה המתלוננת כבר סיירה לה בעבר שחבלות בגפיהם נגרמו מהנאשם, לא ברור למה כעת שוב נמנעת מליקשור את הבעל לחבלות בפנים? הדבר מתיישב עם האפשרות שהיא מונעת מרצין לתשומת לב.

נטען, כי תלונות המתלוננת נולדה בנסיבות חשודות לאור העיתוי, בסמוך ובצמידות לתביעת משמרות שהגיש הנאשם, ולא פניה מוקדמת לרשות.

כן נטען, שעודותה של ע' אינה קושרת את הנאשם לאירוע האלימות שבו נחבלה בפנים, המתלוננת קשרה את הנאשם לאירוע זה רק בשיחה עם העדה ר'.

ב"כ הנאשם העיר, שהוא סבור שהכחשתה של העדה ע' קיומו של כל קשר עם המתלוננת בנוגע לחקירה המשטרת אינה מדויקת, ובענין זה דווקא המתלוננת, שמאשרת קיומה של שיחה, היא הנכונה והגenuine.

נטען, כי נפל פגם בחקירה, משדרי הנאשם לחזק בטעות לא תועדו כנדרש - לא במסגרת העימות ולא לאחריו. אי-חקירת טענותו, שהותקף על ידי המתלוננת מהויה פגם והעובדת שהנאשם לא רצה להגיש תלונה בעניין לא הייתה צריכה להוות שיקול מבחינת המשטרת. נטען בענין זה לאפליה לעומת עצמות נשים קורבנות, שם נפתחים תיקים גם כשהן אינן משתפות פעולה. נטען, שהדברים גם לא הועברו למרינה הוחקרת בתיק, כך שלא הייתה יכולה לקבל החלטה אחרת גם לו רצומה. בהקשר זה הועלתה טענה אכיפה ברורנית.

בבקשר זה נטען עוד, כי החוקר אישר שלו ידע את הרקע "לא היו לנו כאן". בעניין זה הזכור, כי המתלוונת ואביה מאשרים שהתלוונה הוגשה בגלל הליך המשמרות.

ביחס למהימנות האב נטען, כי האב לשיטתו ידע ביום האירוע שקיים סכסוך עמוק, גם בנושא כסף והוא מעורב בו. בשלב זה לנאים כבר היה עוזם. האב גם יודע בשלב זהה שהבת שלו הוכחה לפני מספר חדשם. למרות זאת לא עשה דבר, אפילו לא התעמת בעניין זהה עם הנאים עצמו. האב העיד שהתלוונה הוגשה "כי הוא תחיל לשחק בעניין התינוקת". האב התמך בתחילת מהשיב לשאלות לגבי התלוונה על האלים כלפי הילדה, וגרסתו בעניין מיתמתה.

עליה מהעדויות שגם אימה של המתלוונת לא מאמינה לה ולא מסכימה עם התנהלותה, בדומה לחברות לעובודה. עדות האב שקיים האם אינה תומכת עוד בנאים נסתרה בכך שהנאים מתו מכיר הטלפון שלו שיחות הדדיות שהתקיימו בין ובין האם. לא עולה על הדעת שהוא נשמר על קשר עם מי שהיכה את בתה. הנאים צריך היה לזמן את האם לעדות וסירב לעשות כן, אך גם מה שהזог תומך בגרסהו וגם המאשימה יכולה הייתה להביא אותה.

המתלוונת אמרה בעימות שא' הייתה עדה. אבל א' לא רצתה לבוא להיעיד, בדומה לאמה.

עדות הנאים קוהרנטית והוא סיפר למנ הרגע הראשון לגבי אירוע בודד, שהוא בכלל לא מואשם בו.

דין והכרעה

18. בחינה קפנית של הטענות ושל הראיות מובילת למסקנה, שיש בעדות המתלוונת, ביצירוף ראיות נוספות, כדי לבסס את אשמת הנאים במiosis לו מעבר לספק סביר. דין הטענה כי מדובר במתלוונת "שקרנית" שלא ניתן לסמן על עדותה כלל - להידחות.

19. עולה מהראיות, כי המתלוונת והנאים נישאו בתאריך 2015.xx.xx והתגרשו בתאריך 2018.xx.xx. בثم המשותפת נולדה בסוף שנת 2016 (עמוד 13, שורה 18; עמוד 44 שורה 28; נ/4). המתלוונת עזבה את בית המגורים המשותף בספטמבר 2017 (עמוד 14, שורה 11).

20. המתלוונת סיפרה בחקירה הראשית, שהנאים היכה אותה בתקופת נישואיהם ובאופן ספציפי תיארה את שני האירועים המפורטים בכתב האישום:

אירוע ראשון שהתרחש כשמיונה חודשים לפני הפרידה (כלומר, בסביבות אפריל 2017 - ראו לעניין הזמינים עמוד 14 שורה 5, עמוד 33 שורה 25):

"...הוא היכה אותי חזק בפנים, נתן לי אגרופים בפנים, בעיטות לרגליים, משך את השיער. מער את הפנים עד שי יצא דם מהשיניים. באותו יום נאלצתי לлечת כר לעובודה. אמר לי אם תספר לי מהו [תה"] 5 מ' מתחת לאדמה ונאלצתי לשים

[מייק] אפ ולכט לעובדה כך." (עמוד 13 משורה 22. ראו גם עמוד 15 משורה 13, עמוד 32 משורה 18);

AIRU SHV שהתרחש ביום בו עזבה את הבית, שלושה חדשים לפני הגשת התלונה (התלונה הוגשה ביום 31.12.17 ככלומר מדובר באירוע מספטמבר-אוקטובר 2017, ראו גם עמוד 14 שורה 5. כן ראו עדות הנאשם לפיה מדובר היה בחג הסוכות, דהיינו תחילת אוקטובר 2017, עמוד 75):

"באותו יום כשעוזבתי את הבית, העזתי להתווכח איתו על כסף, הוא התעצלן ממש היה רותח מעצבים ואמר לי שם לא אתן לו את הכסף, הוא יקח סכין וידקור אותו בכבד וישפוך אותו" (עמוד 14 משורה 7); "...באותו יום שעוזבתי את הבית התווכחנו על כסף ואמר לי אם לא יהיה לי כאן מחר עשרים אלף שקל בחשבון שלי אני אקח סכין ואדקור אותו בכבד ואשפוך לך אותו" (עמוד 33 משורה 1).

21. כאמור, הנאשם עותר שלא לקבל את עדות המתלוננת מחתמת שקריה, שלטענתו הוכחו במהלך המשפט וכן בשל קיומו של מניע פסול בהגשת התלונה, שהמתלוננת הודהה בו ובשים לב לשינוי בתלונה ולעיטותיה. להלן ייבחנו טענות אלה:

חווד, עיתוי והמניע להגשת התלונה

22. למעשה, אין מחלוקת בין הצדדים, לגבי עיתוי הגשת התלונה, כי המנייע להגשת התלונה היה הליכי המשמרות שברקע, וتبיעת הנאשם למשמרות משותפת. המתלוננת אישרה את הדבר בעודותה, באופן הבורר והפשוט ביותר (ראו, למשל, בעמוד 16, ובעמ' 30-31).

23. גם אביה של המתלוננת העיד על כך. לשאלת ב"כ הנאשם מדוע המתלוננת הגיעה למשטרת: "כי הוא התחל לשלחן בעניין התינוקת...רוצה את הילדה עצמו והוא פחדה שלא יזק. יש רשות חוק והם מחלייטים מה עושים עם התינוקת" (עמוד 62, שורה 7); "...אחרי שכבר רצחה את הילדה עצמו ואנחנו מפחדים לחת לו את הילדה, אולי ינקום בה ויזק לה, לא יכולים לקחת אחריות על עצמנו, יש רשות חוק והם יצילו [צ"ל "יחילטו", ע.ח.]" (עמוד 62, שורה 26); עמוד 64 החל משורה 1 ובפרט משורה 6: "לא הייתי שותק על זה שהררים עליו ידים, אבל אני לא יכול לקחת אותה בכוח להתלונן, היא כל הזמן רצתה גט זהה, לא לראות אותו...כשהוא התחל כבר לשגע אותה על הילדה, אמר או הוא או היא, נלך למשטרת ונפתח הכל, רצינו למנוע הכל, גם את המשטרה ואם כבר פתח נלך, היא בהתחלה רצתה גט ושם דבר"; ומשורה 26: "...הוא אלים כלפי האמא יש מקרים ושמענו גם אתמול, כדי לנქום באמא יכול לעשות שהוא ילדה... רשות החוק יחלטו מה לעשות בילדה".

24. לעומת זאת, אם מדובר במניע **פסול** ובעיקר, האם העיתוי והמניע תומכים בטענת הנאשם, כי מדובר בתלונה שקרית.

25. עצם כבישת התלונה מהוות נתון שלל בית המשפט לחת לו משקל בעת בוחינת מהימנותה. בעניין זה הලכה ידועה היא, כי גם שכבישת תלונה בגין עבירות במסגרת המשפחה אינה דבר נדר, על בית המשפט לבחון, כחלק ממארג הראיות, גם את הסיבות לכਬישת התלונה, את ההסבירים שניתנו בהקשר לכך ואת ההסביר העולה מהראיות לגבי מועד הגילוי.

26. במקרה זה, בוחנת הדברים מתוכם, כמו גם לאור הראיות הנוספות, אינה מובילה למסקנה הנטענת על ידי הנאשם, כי מדובר במניע פסול ובלתיונה שקרית.

הראיות עולה, כי אין מדובר בבלתיונה שווה שנركמה לצרכי מאבק המשמרות, אלא בבלתיונה אמיתית שסקסוך המשמרות הייתה תMRIץ להגשתה. מדובר במתלוננות, קורבן אלימות, **שהחלטה לא להתלון במשטרת "זמן אמת"** וגם לא בעת פרידתה מהנאשם. המתלוננת נקטה באמצעות טשטוש, הסתרה, הכחשה והדחקה האופייניים לקורבנות אלימות במשפחה, ואף לא פעולה "זמן אמת" להגן על עצמה באופן אפקטיבי מפני אלימות הנאשם. ראו לעניין זה, למשל, בעמוד 33 משורה 1: "אחריו שהיה מכח אותו היה מצער ומקש סליה... הימי בהרין וגם אחורי הלידה, ואמרתיו أول בಗל הלידה ישנה, דברתי והוכחתו אותו כמה פעמים ואמרתי לו, ומה שבר את גב הגמל היה שבאותו יום שעזבתי את הבית התוכחנו על כספ ואמר לי אם לא יהיה לי כאן מחר עשרים אלף שקלים בחשבון שלי אני אקח סכין ואדקור אותו בכבד ואשפוץ לך אותו". אך כאמור, אותו אירוע ש"בר את גב הגמל" גם הוא לא הוביל להגשת תלונה, אלא אף לעזיבת הבית. ובהמשך (משורה 11): "גם הימי נסערת מאד וגם נתתי לו צ'אנס, כל פעם מחלתי לו ואמרתי למן הילדה והניסיונות"; ראו גם בעמוד 37 משורה 14 שהתביעה לספר לרופא או להורים שלא ופachedה מהם "מהבושא שהיא לי בן אדם מכח".

המתלוננת החלטה לפזר את מעגל השטיקה ולהתלון, כשהתעורר בה החשש לפגיעה אפשרית בבת המשותפת במסגרת הסדרי הראייה. גם אז, הבלתיונה נעשתה באופן המינורי והמינימלי שהעERICA שנחוץ על מנת למנוע פגיעה אפשרית בבת המשותפת במסגרת הסדרי הראייה.

טייעון המאשימה בעניין זה, כי אכן קיים קשר בין הבלתיונה לבין הלין המשמרות, לאחר שהדבר יצר תMRIץ לתלונה - הצורך בהגנה על הבית הקטינה, על פי תפיסתה הסובייקטיבית של המתלוננת - מתישב עם יתר הראיות שבתיק ויש לקבלו.

הערכת ראיות בעבירות בתוך המשפחה וקיומן של ראיות **חיצונית**

27. מטיבן של עבירות אלימות במשפחה, שהן מתרחשות פעמים רבות ללא עדדים נוספים. בית המשפט העליון נדרש לסוגיה זו לא אחת עת לבחן פסקי דין של הערכאה הדינית ואפיין את ייחודה של מלאכת קביעת העובדות בתיקים מעין אלה.

כך, למשל, קבע בית המשפט העליון בע"פ 09-1275 בעניין **פלוני** (פורסם בנבו, פסקה 30):

"הUBEIROT BEHUN UNKHIN HAN UBEIROT ALIMOT BTOAR HAFLILIM. CHAMON KEN, UBEIROT HATBATZUOT BDEROR CALI BEMISHOR HSOMI MAHEUN, SHAKEN HAN UBEIROT BDLT AMOTOI SHL HATA HAMASHFHTI. UBEIROT ALA MATHBATZUOT BMRBET HAKRIM BZUNHA, LLA UDIM NOSFIM, ZOLAT MBATZU HABEIRAH HENTUNAH VOKORBN, VLCN LBET HAMASHFUT ASHER NDRESH LKBUV AT ASHMTOI SHL HANASIM AIN ALA LEHADIF AT GROSOTO SHL ACHD HAZDIDIM. BSHALAT AIMOZ GRSTO SHL ZED HA OZ ACHER, **CA'SHR AIN BNEMZA RAIOT CHIZONIOT, YISNA CHIBBOT YTHRA LAHTERSHOMOT HABLTI AMATSIAH MAOTOT HAMAT VASHFET HAGOU SHL KORBN, SHL HANASIM VSHL HADIM...**" [ההדגשה הוספה]

28. אחריות רבה מוטלת, איפוא, על בית המשפט בבאו להערכ עדות מתלוננת בעבירות אלימות במשפחה מזה, ועדות

נאשם מזה, וכשהוא נדרש לעתירת המאשימה להעדיף את עדות המתלוונת על פני גרסת הנאשם, מקום בו אין קיימות ראיות חיצונית או חזוקים אחרים. בעניין זה, הולכה היא, כי הגם שאון נחוצה, מהבחן הפורמלית, תוספת ראויית לעדות ייחודה של קורבן העובדה, ובית המשפט מוסמך לחתת בה אמון ולהרשיע על פיה, על בית המשפט **"להזהיר את עצמו" בעשותו כן ולדקק בבחינת העדות** (ראו, למשל, בעניין **פלוני** הנ"ל, פסקה 35).

29. במקרה זה, כפי שיפורט להלן, קיימות גם ראיות חיצונית ואין מדובר במקרה שבו בית המשפט נאלץ להכריע בין שתי עדויות בלבד. עם זאת, משום התלונה מאוחרת, בעיתוי שיש בו לעורר את החשד בנוגע למהימנות התלונה, הרי שנחוצות זהירות וחוודנות גם בבחינת הראיות הנוספות.

משכך, יש לבחון באופן קפדי כל טענה בנוגע לחוסר מהימנות בנפרד ולגוףה, וכן יש לבחון את הטענות במבט כולל ומשולב, ובשים לב למכלול הראיתי. במקרה זה, גם לא ניתן להפריד הפרדה אמיתית בין בחינת סוגית העיתוי להגשת התלונה והמניע להגשתה ובין סוגיה משמעותית נוספת שנדרונה בבית המשפט שענינה תלונותה שהגישה המתלוונת בנוגע להתחנוגות הנאשם עם שתי בנותיו הקטניות (תלונה בגין אלימות בעניין התינוקת המשותפת של הנאשם והמתלוונת וחשד בעל אופי מיני בנוגע לבתו הקטינה של הנאשם מזוגיות קודמת).

שימוש במסמכים חסויים מהליך אחר

30. בהקשר זה ייאמר כבר כתע, כי **במקרה ספציפי זה**, בשונה ממקרים אחרים, אכן הרציפה הצגה מיטבית של גרסת הנאשם, את הפניה למסמכים שהוגשו במסגרת הליכים אזרחיים בין הזוג. בשונה ממקרים שכיחים אחרים, במקרה זה אכן קיימת רלוונטיות לסוגיות שהועלו מתוך ההליכים האזרחיים ואין מדובר בהרחבת חיזית או בסרבול שנעשה שלא לצורך. גם אם יש מקום לביקורת בנוגע לאופן ההתנהלות המשפטית והדינית בהקשר זה, ובעיקר חוסר הייעול והשകידה מצדו של הנאשם, הרי שאין פגם בעצם הבאת הדברים במסגרת ההליך הפלילי.

בעניין זה יש מקום לחזור ולהציג גם במסגרת הכרעת הדין כי במצב המשפטי הנוכחי, צד המבקש לעשות שימוש בהליך, במסמכים חסויים מתוך הליך משפטי אחר, חייב לקבל לכך היתר המוטב המוסמך באותו הליך וזאת **טרם** "עשה בו כל שימוש". מסקנה זו מתקשת ונגרת שירותי מהירות סעיף 70 לחוק בתי המשפט (ראו והשו בעניין זה גם בש"פ 11-4747 פלוני מיום 11.10.26; בש"פ 14-5291 עוקבי מיום 14.8.24, פורסמו ב公报).

יתרה מזאת, מקום בו הצד الآخر להליך (ובמקרה זה - המאשימה) אינוצד להליך האחר, הרי שאין לאוטו צד **גישה לאוטו הליך או למסמכים המוצאים בו**, ועל כן ההגנות הדינונית מחיבת, כי יתראפשר לצד שכנגד לעין **במכלול המסמכים** אותו הליך, **עובד לדין** בבית המשפט, על מנת לאפשר בקרה על אופן השימוש במסמכים, מעקב אחר החקירה הנגדית, והעלאת התנגדויות בעת הצורך.

31. עוד נחוצה הערה בשלב זה, בנוגע לאmbivalentiyot שהביע ב"כ הנאשם לאורך ההליך יכול בכל הקשור לחשיפת בית המשפט לטענות שהעלתה המתלוונת במסגרת הליכים אחרים, או במשפטה. בעניין זה הובע, בה בעת ובמקביל, שלוש עמדות או נתיות שונות: העמדה לפיה קיים פסול בחשיפת בית המשפט למידע בנוגע לתיקים סגורים או כזה שהוגדר כ"הכפשות" וחשש מפני **השפעה לא רצiosa** על בית המשפט כתוצאה מהעלאת טענות אלה; העמדה לפיה יש לסגור על מקצועות בית המשפט בהבנה בין עיקר לטפל, בין אמת לבין רלוונטי לא רלוונטי ולאפשר חשיפת בית המשפט לכל מידע או טענה שהם **רלוונטיים להליך**, ובפרט להגנת

הנאשם; עדותו בפועל של הנאשם בבית המשפט שבין היתר הצריכה ריסון והצבת גבולות הן מצד בא כוחו והן מצד בית המשפט, הן בנוגע לנסיבות (הملל) והן בנוגע לתוכנו ולטיבו. הדברים קיבלו אמונה ביטויי חלקית ומוגן בפרוטוקול הדין.

אכן, במקרה זה לא ניתן היה לאחז את החבל משתי קצוותיו. לא ניתן היה לעמוד על עוצמת טענת ההגנה של הנאשם לעילאה מחושבת ורחבה שנරקמה נגדו, מבלתי לחשוף את בית המשפט לפרטי הטענות שהוצעו מוחוץ לכותלי בית המשפט וברקע לדברים; לא ניתן מחד גיסא שלא לחשוף את בית המשפט לטענות "מכפישות" כנطען ומайдך לבקש לקבוע, כי לאור טענות "מכפישות" שהוצעו יש לדוחות את התלונה כבלתי מהימנה.

גם בעניין זה, בית המשפט מזהיר את עצמו להבחן בקפידה בעת ניתוח הריאות במעמד שיש לייחס לכל ראייה, במטרת שולשמה הוגשה, תוך הבחנה בין עצם אמרית הדברים לבין אמיותם, ובהתלבותה יותר הריאות והטענות. וכעת לבחינת הריאות לגופן:

התלונה בגין גרים חבלים לקטינה

32. ראשית יובהר, כי אין מיוחסת לנאים שבפני עבירה כלשהו כלפי מי מבונתו ואין מחלוקת, כי חקירות משטרת בעניין זה, אם נפתחו בכלל, נסגרו זה מכבר. הנחת המוצא לדין שבפני היא, **שהנאשם לא ביצع כל עבירה כלפי איש צבאיו ובאופן ספציפי**: הנאשם לא חבל בקטינה, בתם המשותפת של הנאשם ושל המתלוננת ולא היה אליהם כלפיה. אין בפניו כל ראייה המצדיקה הנחה או קביעה אחרת.

33. מהראיות והעדויות שנפרשו בפניו עולה, כי ביום 17.11.17 הגיע הנאשם לבית המשפט לענייני משפחה תבעה למשמרות משותפת (ראו בעמוד 15, שורה 3 ובעמוד 33, שורה 29). במהלך התדרניות שהתקיימו בין הצדדים בהנחיית עוסית מוסמכת נקבע מתווה زمنי להסדרי ראייה שככל גם פרקי זמן בהם הקטינה תהיה בנסיבותו הנאשם, ללא הגבלה או פיקוח. הדברים עולים הן מעדות הנאשם והן מעדות המתלוננת ואין עליהם למעשה מחלוקת.

34. אין מחלוקת, כי ביום 17.12.17, יום רביעי בשבוע, הייתה היום הראשון שבו הנאשם אסף את הקטינה מגן הילדים ושאה אותה עד הערב, הגיעו המתלוננת עם הקטינה למועדן "טרם" בטענה לחבלים בהן הבחינה על גופה של הקטינה.

35. בהמשך לכך, ביום 31.12.17 הגיעו המתלוננת תלונה במשטרת. מהמתלוננת ניגבו בזה אחר זו שתי הודעות נפרדות: הودעה משעה 09:16 בנוגע לחשד לאלימות כלפי הקטינה (**ה/5**); הודעה משעה 10:10 בנוגע לטענות לאלימות הנאשם כלפיה (**ה/6**). יצוין, כי האمرות התקבלו ללא הסתייגות בנוגע לעצם אמרית הדברים (להבדיל מאמיות התוכן) ולא נתקבשה חקירת גובה האמרות. כאמור לעיל, אף שניגבו אמורות נפרדות בנוגע למחלוקת בנוגע בין שתי האמרות.

36. כתוצאה מהגשת התלונה בנוגע לקטינה, והעלאת הטענות על ידי המתלוננת, ננקטו על ידי בית המשפט לענייני משפחה צעדים שנועדו להבטיח את שלום הקטינה ולבור את הטענות, ועד תום הבירור הוגלה משמרות הנאשם והוטלו מגבלות בהסדרי הראייה. גם בעניין זה אין מחלוקת.

37. בסופה של דבר, בהסתמך על גורמים מקצועיים שונים לשם כך, ולאחר חקירות שנערךו בבית המשפט, קבע בית עמוד 12

המשפט לענייני משפחה באופן ברור, כי אין כל מסוכנות של הנאשם כלפי הקטינה, לא הוטל דופי בהורותו והוסרו המגבלות שהוטלו על מגש הנאשם עם הקטינה. הנאשם העיד בעניין זה, שגם אין מגבלות על המפגש, הסדרי הראייה שנקבעו מתקיימים ללא הפרעות וההילכים ממשיכים להתנהל בוגע לבקשתו להרחבותם. כאן המקום להעיר, כי ב"כ הנאשם הפנה לפער העולה בין עצמת הדברים כפי שהפגינה המתلونנת בבית המשפט לענייני משפחה ובין המינוריות של עדותה בעניין בפני - וטען כי מדובר באינדיקציה נוספת לחוסר מהימנותה של המתلونנת. התרשומי היא, כי מדובר במתינות שהושגה עם הזמן ותוצאה חיוונית של תהליך הלוי בחסותו בית המשפט וברוח הדברים שנכתבו על ידי בית המשפט לענייני משפחה בהחלטתו **נ/1**, וכי שתפורט להלן. לא מצאתי בכך אינדיקציה לחוסר מהימנות או חוסר עקביות.

38. בד בבד, טענות הנאשם לעילה ולמהלים שקרים מצד המתلونנת שנעודו לפגוע בו ולקדם אינטנסים של המתلونנת בסכום המשמרות הובאו בפני בית המשפט לענייני משפחה ונדרשו על ידו ועמדו גם בפני הגורמים **המקצועים שממסרו התרומות והמלצותיהם לבית המשפט**. בית המשפט לענייני משפחה דחה את הטענות בוגע לעילה ולתלונות שווא מצד המתلونנת בגין הקטינה. נקבע, כי תלונות אלה הגם **שאין להן אחיזה בראשות** לא הוגש מטור רצון לפגוע בנאים או במשמרתו, אלא קיימת תחושת סכנה סובייקטיבית ואונטנית אצל מתلونנת (ההדגשות הוספו): "...שכנעתו שלתפיסה הסובייקטיבית של האם מהו האב סכנה **לקטינה**, ואין מדובר **בטענות אשר מקורן ברצון האם לפגוע או לחבל בקשר שבין האב והקטינה משיקולים פסולים**. עם זאת ובהתבסס על התשתית הריאיתית המונחת בפני, באטי לכל מסקנה כי אין לתחשתה הסובייקטיבית של האם כל אחיזה במציאות, והיא נובעת מקשישיה ליצור נפרדות בין ובין הקטינה ובהשלכה **של תחושותיה וחווויותיה** **מערכת היחסים שלה ושל האב על מערכת היחסים שבין הקטינה ובינו**" (נ/1, פסקה 24); "לא מצאתי כי יש זיקה בין חששה של האם מפני פגיעה האב בה ובין נושא הדיון שלפני" (נ/1, פסקה 34).

39. יובהר, כי מבחינה משפטית, אף שהדברים לא סייגו על ידי אף אחד מהצדדים, התרשומו של בית המשפט לענייני משפחה מהווע עדות סבירה בהליך שבפני. עם זאת, מקובלות עליה עדות הצדדים, ובעיקר עדות ב"כ הנאשם, כי מדובר בהילכים המבוססים במידה רבה על התרומות גורמים מקצועיים. מן הראיות שהובאו בפני ומהתרשומי הבלתי אמצעית מכלול העדויות, מסקנתי ביחס למતلونנת ולמנעה תואמת את זו של בית המשפט לענייני משפחה. מכל מקום, ודאי שאין במסמכים שהוגשנו מתייק בית המשפט לענייני משפחה כדי לבסס טענה, או למצער לתמוך בטענה, שהמתلونנת העילה מחושבת על הנאשם או "טרפה ראיות" כנגדו.

40. גם ביתר הראיות המצוויות בפני אין כדי לתמוך במסקנה שאותה מבקש הנאשם להסיק: אכן עולה מהעדויות, שלולי תביעת המשמרות, או ליתר דיוק, לווי הסדרי הראייה שהוחל בישוםם, סביר שהמתلونנת לא הייתה מגיעה לתחנת המשטרה כלל וגם לא הייתה מתлонנת לעולם על מעשי האלים כלפייה. לווי אותו "תרמיז" שנוצר בשל חששה האונטני והכן של המתلونנת לשולמה של הבית הקטינה, הייתה המתلونנת נותרת אילמת, כקורבנות אלימות רבות.

התרשומי מעדות המתلونנת היא, שתיארה בפני את הדברים כפי שחוותה אותם וכפי שהם, באופן מינורי, בפשטות ובעניינות והשיבה בנסיבות גם לשאלות שהיא בהן להציג את התנהלותה באופן בלתי מחמייה.

معدות המתلونנת, המקובלות עליה ככנה ומהינה עולה, שלא היה לה עניין לחשוף את מעשי האלים להם הייתה קורבן, לא "בזמן אמיתי" ולא בדיעד והוא לא הייתה מעוניינת בטיפול משטרתי בעניין. המתلونנת המשיכה "לספוג" את מעשי האלים במהלך התקופה, עד שהחלה שלא לסבול עוד, ולשים קץ לחבר הזוג (עמוד 33 משורה 1).

גם כשהחלטה להפסיק את הקשר הזוגי ולעוזב את הבית, וחרף קיומן של מחלוקת כספית ממשמעותית ברקע, המתלוננת לא התלוננה באותו נקודת זמן במשטרה. למעשה, על פי תיזת העלילה שהוצגה, בנקודת זמן זו יכולת הייתה המתלוננת "להרוויח" ו"לקוצר את פירות" תכוננה המוקדם והמתוחכם. המתלוננת לא עשתה כן. לעומת, כי המתלוננת הייתה מעוניינת אך ורק בניתוק הקשר ובגירושין, ללא מעורבות משטרתית או חשיפה של מעשי האלים שחוותה.

כמפורט לעיל, בעניין זה העיד גם אביה של המתלוננת, מתור כאב, דברים ברורים.

41. כאמור, הפניה למשטרה לא נעשתה "בזמןאמת" על מנת להגן על עצמה, אף לא בתגובה או במקביל לעזיבת הבית או לסכסוך הכספי, אלא כתגובה לשנות הנאשם עם התינוקת המשותפת במסגרת הסדרי ראייה, ללא פיקוחה או הגבלות אחרות. אז התעורר אצל המתלוננת חשש לשולמה של התינוקת וחושש זה הוא שהביא אותה להגשת התלונה. ההתרומות הברורה היא, שמדובר למי שלא פעולה להגן על עצמה ולהבטיח את שלולמה בזמן אמת, אך לא יכולה לשאת את החדרה שמא הקטינה טיפול, כשהם שהביאו אותה לחשוף גם את מעשי האלים שחוותה כלפי. המתלוננת קושرت בין חווותיה מהីיחסים עם הנאשם ותחושת הסכנה שלא מפני ובין אהובתו ויחסיו עם בתם המשותפת. הקשר בין שני הדברים חוזר ומוסבר על ידי המתלוננת:

בעודתה בפניי - רואו בעמוד 31: "אני תמיד פחדתי והתנגדתי שיקח אותה, כי כמו שהרים עלי ידים והתנתק אליו", אני לא אתן שיתנתק ככה על הילדה"; עמוד 40 משורה 29;

וכן בבית המשפט לענייני משפחה - רואו למשפט ג/2 מיום 18.9.12 בעמוד 31: "...אף אחת שכאן לא חיה עם הבנאים זה, לא הייתה איתנו כל הזמן. אני מכירה את האדם הזה, את כל האלים והמסוכנות שלו ואוי المسؤولות שלו. אני חוויתי ממנו את כל המכחות הקשות. כמה פעמים הוא ניסה לרצוח אותי, [אם] זה עם סיכון או כרית שכל פעם היה שם אותה על הראש שלי. הבנאים הזה בנאים נוכל ורמאי, ואני מאמין לו בשום דבר. אני שומר ואגן על הילדה שלי עד נשימה אחרת שלי. לא אתן שיקра לה משהו, כי אם יש מסוכנות לפני, אותו דבר לפני. הוא יכול לפגוע בה כדי לפגוע בי, לפגוע דרכי. אמנע את זה".

הדברים מצוינים מפי המתלוננת גם בעת הפניה ל"טרם" (ג/4).

42. המתלוננת חששת, כי כשם שהנאשם פגע בה ומסוכן לפני, כך הוא עלול לפגוע בקטינה ומסוכן לפני. כפי שקבע בית המשפט לענייני משפחה, בהתבסס גם על גורמי המקצוע, מדובר בהשלכה, וככזו היא **אוטנטית**, גם אם אין לה אחזקה במציאות. זו טיבה של השלכה. ככל שמדובר בקורבן אלימות, היוצרותה של אותה השלכה, כמו גם ההתנגדות המוגנתת המוצמת לפני הקטינה על רקע זה, הם מובנת ו אף צפוייה. אין מדובר איפוא, ברצון למונע את הסדרי הראייה בין התינוקת ובין הנאשם שהביאו **לבדיה** בדבר אלימות לפני, אלא מדובר בחשש אמיתי של המתלוננת שנבע מהיכרותה עם הנאשם ומרקיבותה שהכריע אצל המתלוננת הcpf להתלון בעת במשטרה, על מנת להגן על התינוקת.

במובן זה, כפי שנאמר כבר לעיל, מדובר בטענות שלובות זו בזו, מניעות זו את זו ומונעות זו על ידי זו ולא ניתן להפריד ביניהן.

43. בעניין זה גם יזכיר, כי המתלוננת הגיעה למועד "טרם" יחד עם התינוקת, הציגה תמונות בפני הגורם הרפואי ואת

חששותיה. במסמך נ/4 אכן קיימ תיעוד לכך שסימני אדמניות קלים בגין "לא ברור ממה" הוצגו במרפאה. תמונות אלה גם הוצגו לחוקר בתמונה (ת/5). בעת בדיקת הקטינה ב"טרם" הסימנים התפוגנו ואין תמייה בתיעוד הרפואית להתרשומות המתלוננת, כי מדובר בחבלה. הדברים מוטחים במתלוננות גם בחקירותה במשטרה, שם השיבה שהסימנים חלפו אחרי שעה וחצי (ת/5) כאמור, התקיק נסגר (ככל שנפתח). עם זאת, לא ניתן לומר שמדובר בתלונה המבוססת על פרי דמיונה והבל פיה של המתלוננת בלבד.

44. לסייעו עניין זה, הטענה כי הוכח במשפט שהמתלוננת העילה עלילה מתוכננת ו"תפירה ריאות" שנועדו להפليل את הנאשם בעבירות אלימות כלפי בתו הקטינה נדחת.

טענות לגבי עבירותimin בקטינה מקשר זוגי קודם

45. הטענות בעניין זה אין מקור בחומר חקירה משטרתי שהוצג בפני, אלא הן עלות מעדות המתלוננת (ראו בעמודים 15, 32) וمعدות הנאשם.

46. גם בעניין זה יובהר, כי אין מיוחסת לנאים שבפני עבירה כלשהו בגין הקטינה זו, ואין בפניו כל ראייה המעוררת חשד אחר בגין הנאים כלפי הקטינה. גם בעניין זה, במסגרת ההליכים שהתנהלו בבית המשפט לענייני משפחה, ולאחר חינה וטיפול גורמים מקרים שונים לשם כך, לא נמצא כי קיימים כל ذופי באבותה הנאים, או כי קיימים גם או בעיתיות בקשר שבין הנאשם ובתו. חשש זה הוסר לחלוון ואין כו�ן כל מגבלה בקשר שבין הנאשם ובתו.

47. נטען, כי קיימים פערים משמעותיים בין האופן המתון בו העידה המתלוננת בבית המשפט בפני לעומת האופן בו הוצגו הדברים בהליך האזרחי. מעבר להתרשומי בגין טענה זו שהובאה לעיל, קיימ אזכור של עניין זה מפי המתלוננת במסמכים המצויים בפני במקום אחד (ת/12 מיום 17.1.18 בעמוד 9). לא התרשימי מפער משמעותי בגין עדות בית המשפט. לא הוצגו מסמכים התומכים בעונות נוספות המתלוננת בהקשר זה בהליך אחר בפתח תקווה עדות הנאשם (עמוד 77) ודברים נוספים אלה לא הוטחו במתלוננת בחקירתה.

48. אין בידי לקבל גם את טענה, כי המתלוננת קשרה **באופן שקרי** בין האירוע שבכתב האישום ובין הרקע הקשור באותה קטינה. המתלוננת העידה על הקשר בין שני האירועים בעדותה בפני (עמוד 15 משורה 13; עמוד 32 משורה 18) וכן בדבריה בבית המשפט לענייני משפחה (ת/12 עמוד 9). עיוון בהודעת המתלוננת במשטרה ת/6 מלמד, כי המתלוננת מסרה אז את שמה של הקטינה כמו שהיא נזכתה בעת אירוע האלים (וראו בעניין זה גם ת/11ב לגבי שיחה עם אמה של הקטינה, שהתגודה לערב את הקטינה בחקירה). אמן, המתלוננת לא פירטה במסגרת ההזדהה (אך גם לא נשאלת) לגבי הרקע לאירוע כלל, ממשע, כי גם אין "הפללה" של הנאשם בעבירותimin מצד המתלוננת בחקירת משטרה במסמכים המצויים בפני. בעניין זה גם הנאשם העיד, כי אירוע לא נחקר במשטרה.

49. לסייעו עניין זה, לא ניתן לקבל טענת הנאשם, כי הוכח בבית המשפט מעשה הפללה שקרי מצד המתלוננת כלפי הנאשם בעניין זה.

טענות שקריות של המתלוננת בבית המשפט לענייני משפחה

50. בעניין זה נטען, כי בבית המשפט לענייני משפחה שיקירה המתלוננת עת "יחסה לנאים מעשי אלימות שלא בא זכרם בתיק החקירה - שימוש בסכין, ניסיון רצח בכנית. ב"כ הנאשם הפנה לדברי המתלוננת בבית המשפט לענייני

משפטה נ/2 וראו גם בעמוד 41 לעדותה משורה 15.

51. בתיק שבפניי אין מיחוסים לנאים מעשי אלימות מעבר לשני המעשים המפורטים בכתב האישום. עם זאת, ברקע הדברים קיימת טענה חוזרת, שאין מדובר במעשי אלימות בודדים או חד-פעמיים, אלא שהמתלוננת ספגה אלימות מידית הנאשם במהלך נישואיהם, כבר מראשיתם.

"יאמר כבר בשלב זה, שאכן הוכח בפניי, כי המעשים המפורטים בכתב האישום אינם מעשים נקודתיים וחדר-פעמיים וכי קיימת אלימות של הנאשם כלפי המתלוננת גם ברקע הדברים. בעניין זה, מעבר למהימנות עדות המתלוננת קיימות גם ראיות תומכות חיצונית, העולות אף כדי סיוע.

כאמור, הנאשם איננו מואשם במעשים נוספים על אלה המפורטים בכתב האישום ובית המשפט לא ירשיע במקרה זה את הנאשם במעשים נוספים, שלא הוכחו באופן קונקרטי. אך קיימת חשיבות למכלול הנסיבות שברקע, הקשורות בביצוע העבירה, משלכות על הערכת עצמת הפגיעה בערכים המוגנים ומידת האשם והן וודאי רלוונטיות לצורך גירת הדין.

52. מכל מקום, לא מצאתו כי בדברי המתלוננת אליה הפנה הנאשם מתוך הדיוונים בבית המשפט לענייני משפחה יש כדי להצביע על הייתה המתלוננת שקרנית או מגמה של שקרנות בעדותה. מדובר בהתבטאות שאמיתותן הקונקרטית לא הוכחה בתיק שבפניי (אך גם לא יוכסה לנאים) אך גם איז-אמיתותן לא הוכחה בפניי באופן המאפשר קבלת הטענה, כי מדובר בשקר פוזיטיבי.

לאור האמור לעיל, גם בעניין זה לא הונחה תשתיית המצדיקה את הטענה, כי מדובר במתלוננת "שקרנית".

התנהלות שני בעלי הדין בהליכים האזרחיים

53. אכן, למקרא המסמכים מההליכים האזרחיים, ניתן בהחלט להתרשם מהתנהלות רווית יצרים ומלבה, הן של בעלי הדין והן של באי כוחם, ועליה שני הצדדים אינם טומנים ידם בצלחת. לא ניכר כלל במסמכים שהוגשו כראיה, מאמצז של מי מהצדדים או באי כוחם למתן את תעכומות הנפש או, לפחות, להתאמץ לדיק במלוא הטענות. כאמור, הדברים נכוונים בנוגע **לשני בעלי הדין**.

54. בנוגע לנאים עולה, כי ביקש למזער, עד כדי להעלים מידיעת הערכאות האזרחיות, קיומו של התיק הפלילי, גם לאחר שהוגש כבר כתב האישום. זאת, גם אם מתיחסים לאמירות בעלי הדין בלבד ומועלמים מאמרות באי כוחם: כך כזכור, כתב האישום בתיק שבפניי הוגש ביום 17.4.18. ביום 7.2.19 בית המשפט לענייני משפחה, הנאשם טعن שכותב האישום מיחס לו רק "דחיפה בדلت" וביום 11.2.19 הוגש לבית המשפט לענייני משפחה העתק כתב האישום על ידי המתלוננת, תוך ציון כי חרף החלטת בית המשפט מיום 28.10.18 הנאשם לא הגיע את כתב האישום (ראו **ת/2**).

כך גם בנוגע להכחשת הנאים בעדותו בפניי, שהיא "סביר גט" והטענה, מנגד, כי המתלוננת הייתה מעוניינת בכליאתו. לאחר עיון במסמכים, אין מנוס מסקנה, כי עדות הנאים בפניי אינה תואמת את המסמכים: עלולה מהמסמכים, כי הנאים עיבב את מתן הגט למתלוננת **למעלה משנה** לאחר שניתן פס"ד מחיב לגירושן ביביה"ד (ראו **נ/3, ת/13**); בסופו של דבר גט ניתן ביום 2018.xx.xx). מסמכים אלה עליה, כי הנאים חזר וטען ביביה"ד שהוא אוהב את המתלוננת, מעוניין לגור אליה וմבקש שלום בית ומתנגד לכפיית גט עליו. זאת, בעוד המתלוננת מתנגדת לכך בתווך על

רקע היותה קורבן מתmesh להתנהגותו האלימה. כאמור, הדברים נאמרו מפי הנאשם בינוי 2018 וgot נתן בסופו של דבר רק ביום 7.2.19 גם עולה, כי ביום 5.xx.xx. מנו גם עולה, כי בימי 7.2.19 טعن הנאשם בבית המשפט לענייני משפחה שנתה למתלוננת גט "טור שבוע" וכן טען שהוא חי חיים טובים בזוגיות חדשה ומזכה ליד.

בעניין זה גם תמליל השicha **ת/1** מחודש פברואר 2018, תומר בטענה לשימוש במתן הגט ככלי להיליך ולכוונת הנאשם שלא לחת את הגט. בפני, הנאשם בתילה הכחיש את הטענה להיווטו סרבן גט. אך בהמשך, אישר את האמור במסמכים שהוצגו לו ולא התכחש להם, ומסר הסבר. הסברו של הנאשם, כי פועל על סמך עצה שנייתה לו, על מנת לקדם מטרות כלכליות ואחרות במסגרת ההליכים (עמود 83). אין סיבה שלא להאמין לעדות הנאשם בפני, שפועל כפי שפועל על סמך עצה שקיבל, ועל מנת לקדם את האינטרסים הדינוניים והכספיים שלו אל מול המתלוננת. המדבר בהתנהלות מתווך מניעים ושיקולים שונים, שהדוק או אמרית האמת לא היו בהכרח המניע להם. בעניין זה, לכל הפתוח ניתן לומר ביחס לנאשם, כי הפסול במומו פסול.

55. כך או כך, לא מצאתי לנכון לקדם את הטיפול בתחום ההתדיינות בענייני משפחה בערכאות האזרחיות באמצעות תיק פלילי זה. לא עלי מוטלת מלאכה זו. בכל הנוגע להיליך שבפני וככל שקיימות טענות מצד הצדדים, שיש לתת משקל משמעותי להתנהלות ה"ازרונית" בעת בחינת המהימנות בתיק שבפני, יש לבחון כל טענה לגופה, כפי שנעשה לעיל וישעה עוד בהמשך. אם וככל שיימצא, כי אכן קיים בסיס עובדתי לטענה בדבר אי אמרית אמת או חוסר התאמת, יבחן משקלה של הטענה ביחס למכלול הראיות, לאור מהות העניין, נגעתו או קרבתו ליליבת המחלוקת שבפני, ההסברים שנייתנו, וייתן המשקל המתאים בהערכת המהימנות. הדברים נכונים הן ביחס למתלוננת, והן ביחס לנאשם.

56. באופן ספציפי בכל הנוגע לשאלת מתן הגט, אני סבורה כי יש לייחס משקל משמעותי לעניין זה בהערכת מהימנות הנאשם בתיק שבפני. כאמור, מדובר בתנהלות נפסדת, אך ככל הנראה שכיחה, של בעלי דין בהליכים בבית המשפט לענייני משפחה ובבית הדין הרבני. אין מדובר בסוגיה מהותית בחלוקת שבפני או הנוגעת ליליבת האירועים.

57. גם בכל הנוגע לאופן בו הוצגו ההליכים הפליליים במסגרת ההליכים האזרחיים, לאחר בחינת הדברים אין סבורה שיש לתת משקל משמעותי להתנהלותו של הנאשם בעניין זה. אכן, עולה, כי התנהלותו של הנאשם כדי התמחמות ופרק אי דיקוק בנוגע לטיב התקיק הפלילי וכתב האישום, בניסיון להדוף את טענות המתלוננת לאלומות לפנייה וולערר את מהימנותה באופן כללי (ראו בעניין זה גם אמרתו **בנ/2**). המתלוננת, מצדיה, אכן הגישה את כתב האישום לתיק האזרחי, ווללה כי מדובר בתנהלות דינונית מתבקשת נוכחות התנהלותו של הנאשם, ולא מצאתי בה פסול.

טענות לשקרים נוספים מצד המתלוננת:

58. בוחנתי הטענות לגבי עניינים נוספים שהמתלוננת שקרה לגביהם ולא מצאתי בהן ממש:

א. הטענה כי עדות המתלוננת שביקבות האירוע שכתב האישום דיממה מפיה והדבר אינו נתמך בעדויות האחרות: בחינת העדויות מלמדת, כי המתלוננת לא טענה שהגעה לעובודה כשהיא מדמתה מפיה, או כי העדות ר' או ע' ראו דימום מהפה. כזכור, המתלוננת העידה בשם "מייק אפ" על החבלות והלכה כך לעובודה. כן רואו בעמוד 37, שורה 17 ("שפטתי את הפה"). לאור זאת, לא מצאתי בעובודה שהעדות ע' ור' לא הבינו בפה מדים, סתרה או אי התامة נוכחות עדות המתלוננת.

ב. הטענה בקשר לנוכחות השכנה א' באירוע: עניין זה אכן מצאתי א' התאמת בין דברי המתלוונת בעימות **ת/7** שהשכנה אמרה לה אחרי האירוע ששמעה את האIOS לאמरתה מאותם היום **ת/6** שהיא שיפרה לשכנה על האIOS ובן עדותה בבית המשפט שהיתה לא עקבית עניין זה: בתחילת אישרה שהתקשרה לשכנה ואמרה לה שבעה أيام לפגוע בה בסיכון (עמוד 34 שורה 19) בהמשך אישרה לשאלת הסנגור, שא' לא הייתה נוכחית באירוע, וכאשר מעומתת עם דבריה בעימות השיבה: "היא הייתה לפני כן ושמעה אותו אמר את זה ואחרי כמה שניות הלכה לבית שלה ולקחתי את הילדה... ... היא הייתה, אחרי זה הלכה בבית, ואחרי זה אני הלכתי ורצתי מהר לבית שלה" (משורה 23) ובהמשך לא הצליחה לישב בין הדברים: "היא הייתה. היא שמעה. לשאלת בית המשפט, שהסנגור שאל אותו עכשו ואמרתי לא, אני אומרת התבבלתי" (עמוד 35 שורה 10).

מצרך **ת/11א** עולה, כי א' סירבה להיות מעורבת בחקירה, טענה שאיןיה זוכרת דבר ולא רצתה לשתף פעולה. היחידה החקורתה בחרה שלא לבצע פעולות נוספות על מנת לנסות ולגייס את א' לשתף פעולה או לגבות את אמරתה. משכך, אין בפניו כוון אמരתה של העידה. המתלוונת העידה גם עניין זה שבקשה מא' להעיד והבינה מהמשמעות שהיא לא רצתה להתרשם. כשפנתה אליה עניין "היא שתקה, ואמרה לי יהיה בסדר והעבירה נושא" (עמוד 35, שורה 14).

יצוין, כי כבר במעמד העימות הנאשם הבahir, שהוא מסוכסך עם א' ובכך קידם פני כל רעה, למקרא שתגיע. אך הרעה לא הגיעה ושאלת מעורבותה של השכנה לא התרברה כלל - לא עדת ראייה לאIOS (אין ולא הייתה טענה מצד המתלוונת שהיתה עדת ראייה לאלים) או עדת שמיעה לאמרת קורבן אלימות. אך יצוין, שגם הנאשם לא חלק על כך, שהtinokot הופקדה בביתה של א' באותו מועד. ראו עניין זה גם עדות אביה של המתלוונת, שכשางע אל המקום לחקירה המתלוונת, התינוקת הייתה אצל השכנה (עמוד 66, וב'Cc הנאשם לא הטיח בו אחרת). מודיע היה צורך להפקיד את התינוקת אצל השכנה, לשיטת הנאשם ולאחר תיאורו את הדברים? כפי שיווהר להלן - אין תשובה לכך בעודתו.

לאור זאת, אכן לא ניתן להתעלם מאי ההתאמה עניין זה באמרות המתלוונת, אך אין מדובר בעניין שיש ליחס לו משקל מכריע בבחינת מהימנותה.

ג. בהמשך לעניין אחרון זה, אף לא מצאתי בסיס בריאות לטענה שהועלתה בסיקומים, כי המתלוונת טוענה באיזו מבחן אמרותיה שא' ראתה את הנאשם עם סיכון בידיו או שייחסה לנאים שימוש בסיכון ממש באירוע זה. עניין זה, חרף נסיבות ההגנה (וראו גם בעמוד 65 בעת החקירה הנגדית של האב), לא שוכנעתי כי המתלוונת ייחסה לנאים שימוש בסיכון, להבדיל מאים בשימוש בסיכון. מעניין להפנות בהקשר זה לעדות המתלוונת, שתיארה שהנאשם אמר שיקח סיכון וידקור אותה, אך לא ל乾坤 בפועל "אבל תמיד ידעתו והראה לי שיש לו כמו סיכון משוננת ותמיד היו לו חפצים מהעבודה", שזאת נרשמה התפרצחות הנאשם: "זה לא סיכון זה כמו מציטה של גינון", וההתרשםות היא, שהנאשם ידע על מה המתלוונת מדברת (עמוד 34 משורה 5).

ד. הטענה שהמתלוונת שיקרה במקום העבודה, הרbetaה להיעדר ותריצה זאת בתירוצים. טענה זו עלתה במהלך המשפט אך לא ניתן לומר כלל שהוכחה והוא אף לא נתענה במפגע על ידי מי מהעדות (ראו, למשל, בעמוד 55 משורה 28 ובעמוד 57 משורה 4 בעודתה של ע'). טענה זו אף לא הוצאה כלל למתלוונת במהלך חקירתה ולא נתבקש הסברה לכך ופשיטה, שלא הוציאו אסמכתאות ברורות יותר או

זמן עד מתאים.

מכל מקום, גם לו הוכח, כאמור לא כך הדבר, מדובר בעניין שלו, צדי, בעניין אחר שאין בו להשליך על בחינת המהימנות בתיק שבעפני.

59. לsicום עניין זה, בחינת טענת הנאשם לשקרים רבים ומשמעותיהם של המתלוונת שהוכחו במשפט, עד כדי חוסר יכולת לבסס ממצא על עדותה נבחנה והיא נדחתת לגופה. אי-התאמות מסוימות שהוצעו לעיל, אינם מהותיים או בעניינים היורדים לשורש העניין. אין מדובר בעניינים המצדיקים קביעה א-פרורית השוללת את מהימנות המתלוונת או מקימים מתוכם ספק סביר בשל חוסר יכולת לקבוע ממצאים על סמן העדות.

עדויות ע' ור'

60. שתי העדות עבדו עם המתלוונת למען לティוקות בקיבוץ אxxxxx. כפי שיפורט להלן, יש בעדותן לתמוך בתלוונה, עד כדי סיווג ממש. השערות שהועלו בשלב הסיכומים ביחס למינויים של המתלוונת לשקר לעדות אלה אין מבוססות בריאות. לא מצאתי תמייה לטענה, כי גם העדות עצמן לא האמינו למתלוונת.

61. ביחס ללוחות הזמן שתי העדות, כמו גם המתלוונת והנאשם, התקשו לציין מועדים ברורים ביחס לאיוריםם לגבים העידו. על מנת ליצור ציר זמינים של ההתרחשויות צריך היה ללקט ולהציג פרטים מכלול הריאות, כפי שיעשה להלן, אגב בחינת העדויות:

המתלוונת עבדה כסייעת בית תינוקות למען בקיבוץ אxxxxx, לתקופה של כשנתיים שתחילה בפברואר כלשהו לאחר החתונה (שהייתה בתאריך 2015.xx.xx, עמוד 13, שורה 18) **ובטרם** לידת ביתם המשותף של המתלוונת והנאשם (כשנה לאחר מכן) וסייעם במועד כלשהו בסוף שנת 2017 (ראו בעדות ע', עמוד 53 שורה 5, המתלוונת הפסיקה לעבוד בגן מספר חדשים לפני זמנה לעדות במשטרה; **מת 11ב** עולה, כי העדות נגבהה בינואר 2018; כן ראו בעדות ר' עמוד 69, כי המתלוונת הפסיקה לעבוד בגן כשנתיים לפני מועד העדות שנשמעה בנובמבר 2019, כאשר היא עצמה נעדרה מהעבודה למשך שלושה חודשים בתחילת שנת הלימודים של שנת 2017).

62. ר' עבדה כמתפלת בצדדים עם המתלוונת, בתקופות לסירוגין (עמוד 69). ר' העידה על סימנים כחולים על ידה ורגליה של המתלוונת, שבהם הבדיקה וזאת עוד כשהמתלוונת הייתה בהריון (עמוד 71). לדבריה, חודה כי מדובר בסימני חבלה ושוחחה על כך עם המתלוונת שמסורת הסברים שונים, אמרה שהיא מגושמת, נופלת ונתקלת בדברים ואמרה שהיא אנמית. ההסברים לא נראה לה והוא חודה באמיותם. בסופו של דבר ובהדרגה, המתלוונת סיפרה לה שבעלתה מכאה אותה, ומספרה על על 5-6 אירועים (עמודים 68-70).

ר' שיפפה את ע', מנהלת הגן, בדברים ששמעה מהמתלוונת (עמוד 68, שורה 30).

ביחס לאיור האלומות סיירה לה בתחילת שפלה עליה משוה מהמקפיא, ובהמשך סיירה לה שבעלה היכא אותה (עמוד 68 שורה 12; עמוד 69 שורה 1; עמוד 70 שורה 7).

63. ע' העידה, שהבינה בסימנים כחולים על ידיה ורגליה של המתלוננת ("...התחלתי לבדוק בסימנים כחולים על הגוף שלה, זה היה בעיקר בחלק התיכון של הגוף" עמוד 50 שורה 4). כששאלה את המתלוננת על כך, אמרה לה שהיא נתקלת בדברים שהוא מסורבלת (עמוד 50 שורה 8), היא חשדה שאין הדבר כך וכך לא התרשמה שהמתלוננת מגושמת בעבודה (עמוד 56 שורה 19). בסופו של דבר בשיחה שקיימה עם המתלוננת דובבה אותה ולאט לאט המתלוננת נפתחה ושיתפה שבולה מכה אותה:

"לקחתי אותה לשיחה... והחליטתי שאני מנסה לעזור לה בזה שאני מדברת אליה ושאלת אותה, השיחה הייתה באربع עיניים. ישבנו ובהתחלה התקשחה ולא רצתה לספר לי, אבל לאט נפתחה ואמרה לי שבולה מכה אותה.ניסיתי לעזור לה והיא לא כל כך רצתה את עזרתי. גם שאלתי מאייפה הסימנים ואיך ומספרה לי שעובד כגן אם אני זכרת נכון, והיא נתן לה בעיטות עם געלי העבודה" (עמוד 50 שורה 18);

"בשיחה שהיתה לנו שאלתי אותה מה קורה, ואמרה לי מה ר' ספירה לך, אמרתי לה שרי לא צריכה לספר לי כי ראיית סימנים" (עמוד 53, שורה 26);

לשאלה מה המתלוננת אמרה לה בהתחלה כשהכחישה את האלימות: "מה פתאום, לא, שום דבר, הכל בסדר... ... ואני מנסה עוד קצת והוא נפתחת, לא יכולה להגיד את המילים בדיק, אבל כן נפתחת ואומרת שמכה אותה בעיטות, ברגליים, געלי עבודה. גם אמרתי לה שהיא חייבת עזרה ולא יכולה להתנהל בצורה כזו וניסיתי לדובב אותה לקבל עזרה, לשתקף, את ההורים שלה, מישחו שצרכה לדבר איתו, ניסיתי בדרך זו" (עמוד 54, שורה 24).

64. שתי העדות סייפו שהמתלוננת לא רצתה להتلון, סירבה לקבלת עזרה והדפה ניסיונות כאלה (ראו היצוטים מעודות ע' לעיל וכן עמוד 51 שורה 9; עמוד 55 שורה 5; עמוד 56 שורה 24 "היא פחדה, התבונתה, בעיקר התבונתה אפיו לספר לי... ... לא אמרה לי שפוחדת, אבל ראיתי את זה, היא כן אמרה לי שהיא מתבונשת").

65. ביחס לאירוע האלימות המתואר בכתב האישום, שתי העדות העידו שזכורות שהמתלוננת הגיעו לעבודה וסימני חבלה על פניה, שגרמו להן לחשוד ושהמתלוננת ניסתה לטשטש. לשאלות העדות המתלוננת ספירה בפתחה את המקפיא ונפל עליה משחו מהקפיא. לר', ספירה בסופו של דבר שהנאשם היכה אותה.

ר' העידה בעניין זה: "...יום אחד הגיעו והיה לה כחול בעין, אמרתי לה מה זה ואומרת נפל עלי חוץ, במשך הזמן היא נפתחה אליו ומספרה לי שקיבלה אגרוף כי קיללה זוזו". קיבלה את המכות מבולה (עמוד 68 שורה 12); "שאלתי אותה לאט וכשראייתי את הכחול בעין לקח לה זמן עד שנפתחה אליו ומספרה לי" (עמוד 70 שורה 7).

ע' העידה בעניין זה: "יום אחד נכנסה והיה לה סימן כחול בפנים, עשתה לטשטש ושמה מייקאף וזה היה ברור, ראיתי ושאלתי מה זה ואמרה שפתחה מקפיא ונפל עליה משחו מהמקפיא. ש': וככה זה נשאר? ת': כן" (עמוד 50 שורה 24). המתלוננת לא ספירה לע' בנוגע זה שמדובר בחבלה שנגרמה מהנאשם, אלא רק לר' (עמוד 53, שורה 15).

66. ב"כ הנאשם אינו חולק על מהימנות עדויות העדות. ואכן, מדובר בעדות בלתי תלויות, שאין מציאות כיום בקשר עם המתלוננת ואף לא ידעו שהמתלוננת עזבה את הבית או הגישה תלונה, עד לפניה המשטרת אליהן, שאז נענו לפניה והתייצבו לחקירה. התרשמתי משתי העדות שמסרו על ההתרכחותות כפי שזכרו אותן, התאמכו לדין, ללא כל עניין

לכאן או לכאן והשיבו בפשטות ובכנות לכל השאלות שנשאלו.

67. הנאשם טוען, כי המתלוננת שיקרה לעדות חשיפהה להן שהנאשם מכח אותה וכן כשהסבירה את אותם סימנים על גופה, בمعنى אלימות מצדיו. ב"כ הנאשם העלה אפשרות שנות מדוע فعلת המתלוננת כפי שפעלה והציג, כי גם העדות עצמן פקפקו בדברי המתלוננת. בוחנתי את הטענות בכובד ראש.

בחנתי את עדויות העדות מתוכן ולא מצאתי אחזיה לסבירת הנאשם כי העדות לא האמיןו למתלוננת או פקפקו בה בזמן אמת.

אף לא מצאתי בסיס ראייתי לאיזה מבין ההצעות שהוצעו בסיכוןם, כהסביר לאותו שקר:

68. ראשית יובהר, כי לוח הזמנים המתוארך בעדויות העדות סותר את העוגן המרכזי לטענת ההגנה של הנאשם, שההידדרות ביחסים הזוגיים בין ובין המתלוננת החלה לאחר לדתה של בתם המשותפת, ועל רקע ביקוריה בביתם של בתו מהזויות קודמת. העדות תיארו שראו חבלות על גופה של המתלוננת, וכן את השיחה במסגרתה המתלוננת חשפה כי מדובר בסימני חבלה כתוצאה מאלימות הנאשם, וזאת **עוד כשהיתה בהריון** (ראו עדות ר' עמוד 71 משורה 1). די בכך לפגום משמעותית בטענת ההגנה של הנאשם וכן לשולב את ההצעה, שהמתלוננת שיקרה לעדות בבדיקה "שלח לחمر על פני המים" ובמבט צופה פנוי עתיד וכחנה לפרידה עתידית.

69. אשר לטענה אחרת זו, כשלעצמה, על מנת לקבללה יש להניח, שכבר זמן קצר לאחר הנישואין, בהיותה בהריון ועד להגשת התלונה, הכינה המתלוננת באופן מניפולטיבי ומתוחכם את הקרקע לפרידה עתידית, בדרך של רקיימת עליות שווה בדבר אלימות כלפייה, כאשר היא מספרת על כך אך ורק לשתי חברותיה לעובודה. אין להנחה זו אחזיה בראיות, וגם לא בעדות הנאשם לגבי היחסים הזוגיים עובר לידת הבית המשותפת. אין בהנחה זו גם היגיון בהינתן ה"יבול" הדל של אותה תוכנית זדונית ובהינתן העובדה, שהמתלוננת, עד היום, לא חסה לנאשם מעשי אלימות מפורשים בגין אותו סימנים מוקדמים, בטרם לידת הבית המשותפת, לא התלוננה בגין ממשטרה ולמעשה לא הפייקה את אותו "רוחחים" שכולה הייתה להרוויח, על פי אותה תוכנית דמוית מוקדמת. ויזכר שоб, כי המתלוננת לא הגישה תלונה במשטרה עם הפרידה, חרף מחלוקת כספית חריפות כבר באותה עת, וגם כשגהשה את התלונה, תיארה שני אירועים בודדים - שניהם לפני מספר חודשים, ולא מעבר לכך.

70. גם לטענה, שהמתלוננת שיקרה כדי לקבל "תשומת לב" או מtower רצון "לרצות" את חברותיה, אין אחזיה בריאות. אין עולה מהעדויות, שהמתלוננת קיבלה "תשומת לב" מיוחדת. נהפוך הוא, תמייה שהובעה במהלך הדיון וחקירתה העדות וכן בטיעוני ב"כ הנאשם היא, שהעדות לא פועלו באופן מספק בהינתן חשיפתן לתלונה (דבר התומך בטענה, שהן עצמן פקפקו באמינותה המתלוננת). המתלוננת, על פי העדות, הייתה מופנת, מבוישת ועצובה, הדפה את ניסיונותיה לסייע לה וסירבה לכל קבלת עזרה, עד שהעדות הגיעו למסקנה שאין ביין לסייע לה והניחו לה. התנהגות זו אינה מתיישבת עם צורך מוגבר בתשומת לב או עם רצון "לרצות" חברות לעובודה, שכן המתלוננת לא הושיפה ושיתפה את העדות בקורותיה, וגם כשהגיעה לעובודה עם סימני חבלה בפניה, המשיכה באותו דפוס של הסתרה וטשטוש, המאפיין התנהגות קורבנית ולא התנהגת מוחצנת במטרה לקבל תשומת לב.

71. לא מצאתי אחזיה לסבירה שהעלתה, שהעדות פקפקו במהימנות המתלוננת ולא האמיןו שהנאשם מכח אותה. מהעדויות עולה, שהעדות פקפקו בהסתירה ובהכחשה, אך לא באמונות הגילוי.

הטענה כי מקור החבלות בהן הבחינו העדות הוא באנמיה

72. בעניין הסימנים הכהולים שנצפו על ידי העדות על גופה של המתלוננת הנאשם העיד:

"הרגע שהכרתי אותה יש לה סימנים, נגעה קטנה יש לה כחול, היא הייתה צריכה לлечת לרופא היא סייבת. יומ אחד היא נכנסה לאוטו קיבלה מכח היה לה כחול, אמרתי לאמא שלא סmdi שהיא לא תניד שאני מרביץ לה, עד היום יש לה סימנים כחולים על כל הגוף. היא באה לדין האחrown צריך להיות עיוור כדי לא לראות כול סימנים כחולים על הרגליים..." (עמוד 76 משורה 22)

"היא אנמיה ואני יודע את זה בודאות... ... היא סיפרה את זה גם לר'" (עמוד 82 משורה 29); "הרופא אמר לה תיקח' ברצל היא סייבת" (עמוד 83 שורה 13).

לשאלה בחקירה הנגדית מודיע לא סיפר על כך במשטרה, הנאשם עמד בתוקף על כך שסיפר את הדברים פעמים רבות: "טענתי לאורך כל הדרך. זה לא פעם ראשונה שהזעולה, גם אני יקי, העלייתי עשרה פעם בדיונים... אמרתי ולא ידע למה לא רשםו את זה". לשאלה האם החוקר שאל השיב: "לא...שאלו אם אנמיה אמרתי כן, כל פעם ששאלו אמרתי כן" (עמוד 85 משורה 23)

אך בהמשך נסוג מטענה זו: "...מה ששאלו אותי אמרתי. לא שאלו אותי, גם הייתי בסערת רגשות. רק התקשתי את האלים" (עמוד 86, שורה 2); "...לשאלת בית משפט למה לא אמרתי לחוקר, אני אומר שהייתי בשוק שעני בכלל פה. באתי לחקירה אחת במשטרה" (עמוד 86 שורה 6); לשאלה למה לא מגיב בעימות ומראה את החבלות או מצין שהוא צהה: "לא ציינתי. כי לא רציתי לעשות לה שום דבר רע, זה באותו יום במשטרה, שעיה אחריו שעצרו אותי, שבאתה בלבד. לא שאל אותו ממה הפציעים, שאל על הילדה ואמרתי שעני לא יודע, לא שאל אותו מ' שום דבר" (עמוד 86 משורה 9); בהמשך ש默קראיים לו בדבריו במשטרה: "לא ידע מה אמרתי לחוקר, הייתי במצב גם نفسית ממש מרוסק. ממוטט. הייתי בלבד... כל העולם היה נגדי, צריך לעזוב בית כי ביטלה שיקים של שכירות, עברתי חי' גיהנום ועוד שנייה ישנתה ברחוב, מזל שעני לא שם" (עמוד 86 שורה 16).

73. במסגרת הסיכומים, ב"כ הנאשם לא עתר לקבע, כי החבלות בהן הבחינו העדות מקורן באנמיה, או בכך שהמתלוננת "מגושמת", נופלת ונתקלת בדברים. ולא בצד: טענה זו לא הוכחה במשפט כלל, אף שניתן היה להוכחה בקלות. הנאשם, כאמור, אף העיד, שמצובה הרפואי היה ידוע והמתלוננת סייבת לטול תרופות. חרף האמור, לא הוציאו אסמכתאות ולא נתבקשו מסמכים רלוונטיים. הטענה אף לא הوطחה במתלוננת בחקירה הנגדית, שגם לא נשאה או נתבקשה להציג סימנים כחולים על גופה בעת מתן העדות, סימנים שלדברי הנאשם "צריך להיות עיוור" כדי לא לראות. הטענה גם לא הوطחה באביה של המתלוננת. ויובהר, מדובר באסמכתאות בעניין שלו הוכחה כנכון פוטנציאלי תורמתו להגנת הנאשם רב והוא בו לתמוך מأد במקודם הגנת הנאשם, כי מדובר במתלוננת "שקרנית". בנסיבות האמורות, אי הבאת ראיות לתמוך בטענה פועלת לחובת הנאשם במרקחה זה.

74. **בנסיבות האמורות אין בפניו הסבר סביר חולפי לאותם סימנים כחולים חזורים על גופה של המתלוננת,** שעוררו את חשdon של ע' ור' ושבסופה של דבר המתלוננת קשורה **למעשי אלימות מצד הנאשם.** מסתברת בהחלה טענת המאשימה, כי עדות הנאשם בעניין זה נולדה לאור עדותה של ר', כי בטרם המתלוננת חשה בפניה את הייתה קורבן אלימות הסבירה את הסימנים ב"אנמיה" (הסביר שהעדת לא האמינה לו כלל וכן יזכיר, כי לע'

המתלוננת לא מסרה הסבר כזה ("ר'ק [אמרה, ע.ח.] שהוא מסורבלת ונופלת ומתקבלת מכות ברגלים אני יכולה להגיד לך שבען לא נתקלה בשום דבר" (עמוד 56 משורה 19)).

75. המאשימה מצביעה על כך, שהנאשם לא מסר את ההסביר לגבי האנמיה בעת חקירתו במשטרה. בחינת אמרת הנאשם בעניין זה, וכן העימות בין השנים מלמד, כי הנאשם לא נשאל בעת חקירתו לגבי חבלות על גופה של המתלוננת ועדויות העדות (שנחקרו מאוחר יותר) לא הוטחו בו. גם בעת העימות לא עלה עניין החבלות על הגוף.

משכך, אין לייחס משקל לחובת הנאשם לעצם העובדה שלא העלה את טענת האנמיה בשלב החקירה (אף שהנאשם עצמו, בתחילת, העיד במפגיע שאמיר את הדברים והוכיח לא רשם אותם, טענה ממנה נסוג בהמשך). ואולם, אין כל הסבר סביר בפניי, מדוע לא הועלתה הטענה בפתח הדיון, בעת מסירת התשובה לאיישום (שנעשתה פעמיים, בשני דיוונים נפרדים), מדוע הדברים לא הוטחו הצגת מסמכים בעניין ובעיקר - מדוע הדברים לא הוטחו במתלוננת או באביה במסגרת החקירה הנגידות. כאמור, מחדל זה יש לזקוף לחובת הנאשם ויש בהתנהלותו כדי להעיב על מהימנות גרסתו.

הטענה כי מקור החבלות בפנים בחפצ שנפל על המתלוננת מהמקפיא

76. בעניין החבלות בפנים עליון העדות, והמיוחסות לנאשם בכתב האישום, הנאשם העיד, שלגבי מכחה זו והסתמן בפנים אין קשר לאנמיה" וכי המתלוננת עצמה אמרה לו "זמן אמת" שקיבלה מכחה מהמקפיא: "היא קיבלה מכחה מהמקrror באמת שאין לי קשר לזה, זה מה שהיא אומרת אני לא ידעת עלי זה אני ראיתי את המכחה הזאת בעין שאלתי אותה מהה זה היא אמרה לי מהמקrror איך אני אלך כהה לגן אמרתי אם את רוצה תישאר בבית, היא אמרה אני אשים מײַק אָפּ ואָלְךָ לְגַן וְכַהּ הִיא" (עמוד 83 שורה 4).

77. לא בכדי ב"כ הנאשם לא עתר במפגיע בסיכוןו לאמץ את עדות הנאשם בנזקודה זו ולא ביקש לקבוע כמצאה, שהחולות המיוחסות לנאשם נגרמו בתאונת עם דלת מקרר ולא באירוע אלימים. מדובר בगרסה שנטענה לראשונה בעת **החקירה הנגידית** של הנאשם בבית המשפט ואין לה זכר קודם לכן. נראה, כי הנאשם אימץ, אפשר שבאופן "ספונטני" בمعنى לשאלות ב"כ המאשימה, את טענת המתלוננת הראשונית בפני העדות ע' ור' והפכה לעדות מטעם, כאלו מכל רaison. ויבורה: טענה זו לא נטענה עד כה מפני הנאשם בשום שלב, לא בחקירה במשטרה, לא בעת העימות, לא בעת המענה לכתב האישום ואף לא במסגרת עדות הראשית. הטענה אף לא הוטחה במתלוננת בעת חקירתה והיא לא נשאה שאלת מתבקש, לשיטת הנאשם, ה"מצירה" לה את אותה שיחה עליה העיד, שהתרחשה כתענטו בבודק האירוע. בכל הנוגע לעניין זה, בשונה מקביעתי שלעיל לגבי החבלות **המוקדמות** על גופה של המתלוננת, לא ניתן להנות את הנאשם מהטענה, שלא נשאל לגבי חבלות אלה בחקירה או שלא הייתה הזדמנות להעלות טענה בדבר "אנמיה". אירוע זה היה במקודם החקירה ובמקודם העימות ואין כל הסבר בפני לך שהנאשם "נזכר" באותה שיחה המפריכה לחלוין את התלונה, רק בשלב חקירתו הנגידית. אין אלא לקבוע, כי עדות הנאשם אינה אמת.

78. נכון האמור לעיל, המסקנה היחידה המתחייבת היא, כי **עדויות ע' ור' מהוות ראיות עצמאיות, חייזניות, ומהימנות ביותר להתומכות בתלונה**. זאת, הן בנוגע לחבלות כתוצאה ממשי אלימים, שנצפו על גופה של המתלוננת עוד בתקופת ההריון, שהמתלוננת קשרה בפניהן בין ובין אלימות מצד הנאשם; הן בנוגע לחבלה בפנים באירוע המתואר בכתב האישום, שתי העדות הבחינו בו ובניסו טשטושו, ולר' המתלוננת גם מסרה מפורשת שמדובר בתוצאה של אלימות של הנאשם כלפיה; הן בנוגע להתנהלותה הקורובנית הכללית של המתלוננת, סיורובה

לקבל עזרה והאופן המטשטש והמכחיש בו נגגה, המתישב גם עם כבישת התלונה ועיתוי הגשתה והסבירה בקשר לכך; הן בעניין התנהוגותה המופנמת והמבוישת עליה העידו שני הבדיקות - באופן כללי באותה תקופה ובעת השיחה בעניין החבלות ומעשי האלימות.

79. המדובר בראיות בעלות משקל רב, חלקן עלות כדי סייע ממש מבחינה משפטית, שלו עמדו כפות המאזניות מאושינות בבחינת העדות הנאשם אל מול עדות המטלוננטה כacula, היה בהן בנסיבות העניין להכריע את הcpf לחובת הנאשם. ואולם, כפי שפורט כבר לעיל ויפורט עוד להלן, כפות המאזניות במקרה זה אינן מאושינות ועדות הנאשם לוקה במקרה זה, **כשלעצמה, בליקויים המקשים על קבלתה כמהימנה:**

עדות הנאשם

80. עדות הנאשם התאפיינה במלול מרובה וארכני, ריבוי בסיפורים צדדים והפלגה בתיאור פרטים תוך הפגנת קושי'משמעותי באבחנה בין עיקר לטפל, בהתקדמות במתן תשובה עניינית ומהימנות מהרחבת היריעה שלא לצורך. המדובר בהתנהלות, שעלולה, בנסיבות רגילות, להתפרש כניסיונו התchmodקאות או חוסר עניינות הפוגמים בהערכתה המהימנות. התרשומות היא, כי מדובר בהתנהלות הנובעת בבסיסה מאיישותו וממצאו של הנאשם ואין לייחס לה, כשלעצמה, חוסר מהימנות במקרה זה. לאור התרשומות שלועל, יש להבחן היטב, כפי שייעשה להלן, בין הנסיבות מיוחד סגנון ההתבטאות, שאין בהם כשלעצמם למד על חוסר מהימנות ובין תוכן הדברים, מקום בו הדבר רלוונטי לקביעת מצאי מהימנות ובעניינים החורגים אף מאיישות הנאשם ומסגנון דיבורו.

81. הנאשם הכחיש את המiosis לו בכתב האישום וטען להתנהגות פוגענית מצד המטלוננטה כלפיו, וככלפי בתו הקטינה מזוגיות קודמתה.

על פי עדות הנאשם, היחסים ובינו לבין המטלוננטה היו תקינים, עד הולדת בתם המשותפת שאז "חיו הפקו לגיהנום" (עמוד 74 משורה 1).

82. ביחס למעשים המיוחסים לו בכתב האישום, הנאשם מכחיש אותם לחלווטן. הנאשם העיד בעניין זה: "אם הייתה עושה את הדברים האלה, הייתה בא ואומר עשית טעות וכל אחד טועה בחיים, ואני קיבל עונש ואשלם את זה, אבל אני לא אודה בדבר שלא עשית ובררתי עם האישה הזאת גיהנום. בלילה הייתי הולך לישון באותו כדי לא לריב אותה, הייתה עושה לי דברים כדי שאגיע למצב של אלימות" (עמוד 74, משורה 28).

הנאשם מאשר אירוע בודד, שהתרחש לפני האירוע האחרון המתואר בכתב האישום ושלא נחקר בಗינו, שבו דחף את המטלוננט שעמדה בדلت וחסמה את דרכו כשרצה לצאת מהבית לאחר מריבה ביניהם "בין זה לבין אלימות יש הרבה הבדל. זה מה שהוא" (עמוד 75 שורה 8; עמוד 80, שורה 29; עמוד 81 שורה 1, שורה 8).

83. עוד העיד הנאשם, שלאחר שהגיע תביעה לשמרות משותפת המטלוננטה הcpf שאותו והעלילה עליו עלילות שונות, ש"מיררו את חייו", עד כדי שחשש ש"יאבד את הבנות" (עמוד 74). בסופה של דבר, בבית המשפט לענייני משפחה התברר שהטענות אין נוכחות וכיום הסדרי הראייה שלו עם שתי הבנות תקינים (עמוד 77).

בד בבד, בהמשך עדותו, טعن הנאשם שכבר ביום השני האחרון שהיה בו "רק יוכח" أيام עליו אביה של המטלוננט,

שאם לא יסכים לחתום על מסמכים בעניינים כספיים שהושיט לו, יגיש נגדו תלונה במשטרה שאימם לרצוח את הבת שלו רקע לתלונה הכווצבת נגדו. לדברי הנאשם, בהתייעצות עם עורכת דין או חיליט שלא לחתום על המסמכים "از התחליו מלחמת חרומה נגיד, משטרה ועוד" (עמוד 75). יצוין, כי טענה זו נטעה ראשונה בעת עדות הנאשם ולא בא זכרה בשלבים מוקדמים של החקירה או המשפט, אף שלכאורה מדובר באירועים, המהווים עבירה עצמאית מצדו של האב ولو הוכחו כנכונים היה בהם כדי לתמוך בהגנת הנאשם. Chrפ' האמור, לא געשה דבר להוכיח את הטענה החמורה מעבר לאותה התבטאות, בתוך רצף המלל החופשי בעת העדות בפרשת ההגנה. בעיקר, הדברים לא הוטחו לא באביה של הנאשם ולא במתלוננת ולא נתקבלה תגובתם לטענה החמורה. אין בפניו כל הסבר למחדל שבאי העלתה טענה מתבקשת במועד, או מיצוי בירורה כנדרש בבית המשפט או למועד בו הועלה הטענה לראשונה והפער בין חומרת ועוצמת תוכן הדברים ובין עצמת המחדל והפאסיביות בטיפול בה אינם ניתנים ליישוב ואינם מתישבים כלל עם התנהלות סבירה של הנאשם חרף מפשע.

טענה לאילמות המתלוננת כלפי הנאשם והטענה למחדל חקירה

84. ב"כ הנאשם העלה טענה בדבר מחדל חקירה אותו יש לזקוף לזכות הנאשם. הטענה היא, כי לא מוצתה החקירה בגין טענה שהעלתה הנאשם להיווט קרובן לאילמות מצד המתלוננת. דין הטענה להידחות.

ראשית, מהבחן העובדתית: כעולה מעדות החוקר אמלג, לאחר תום העימות בין הנאשם והמתלוננת הנאשם העלה טענה לגבי אירוע שבו המתלוננת סטרה לו, בנסיבות עדים. החוקר פעל בעניין זה באופן מיידי, פתח חקירה **נוספת** של הנאשם שבה כלל בפתח התיחסות לאמרת הנאשם שנאמרה בתום העימות ונתן לו הזדמנויות לפרט בעניין (עמוד 58). הנאשם סירב בתקוף להסביר לשאלות נוספות בעניין או למסור פירות נוספים (ראו **ת/8**). לא מצאתי פגם בהתנהלות החוקר. נהפוך הוא: החוקר העלה את טענת הנאשם על הכתב בפתח ההודעה, ואף לא הסתפק במצר שבו תיעד את אי-רצונו של הנאשם להחקיר בנושא. נפתחה הودעה ותוודה שאלות ותשובות הנאשם. מדובר בהתנהלות חוקרית ראייה, מדיקת ומקרה של החוקר.

אף לא מצאתי בסיס לטענה, כי מדובר בעניין ש"הסתיר" מהחוקרת מרינה, שקיבלה להמשך טיפולה את תיק החקירה. כאמור, תיעוד ברור בעניין נמצא בתיק. בהקשר זה יודגש עוד, כי הנאשם לא ביקש לזמן את מרינה לעדות ולהציג לה שאלות בנושא, ומקרים שכתחבה החוקרת הוגשו בהסכם.

אף לגופו של עניין, לא מצאתי כל פגם במקורה זה בהתנהלות החוקרית ובהחלטה שלא לפתח בחקירה בגין עבירה אלילות של המתלוננת כלפי הנאשם. אין כל מקום להשוואה או לטענה לדמיון בין מקרה זה ובין מקרים שבהם נחקרים ואף מוגשים כתבי אישום בעבירות אלילות במשפחה Chrפ' הכחשת הקורבן או חוסר שיתוף פעולה מצדו. במקרה זה, אין טענה קונקרטית הכללת פרטיהם, זמן ומקום המקימה חשד סביר לביצוע עבירה מלבד התבטאות כללית שהנ帀ן סירב לפרט. אין קיימות ראיות חיצונית ולא ניתן אף לא קיצה חוט המצדיק או מאפשר המשך חקירה. בעניין זה העיד החוקר עצמו: "אם הייתה חוקר אותה, הייתה חוקר אותה כמעורב כללי ואולי באזהרה בלי רישום פלילי כי ברור לי שהוא לא היה מוביל לשום מקום" (עמוד 61, שורה 2). בנסיבות אלה, דין הטענה בדבר מחדל חקירה, ודאי צזה שיש בו לסייע לנ帀ן, להידחות.

85. הדברים נכתבים ביותר שעת, בהינתן שגם במשפט עצמו הנאשם נמנע ממספר על אירוע תקיפה מצד המתלוננת כלפיו או לצקת בו כל תוקן. ראו שאלה ישירה ומפורשת של ב"כ הנאשם במסגרת החקירה הראשית (עמוד 75 שורה 11) ומונולוג חופשי ארוך של הנאשם בתשובה, הכלול פרטיהם רבים וטענות שונות בנוגע לאים שונים שונים

(ענין, שהוא כשלעצמו אינו פועל לחובתו) ואולם בסופו של דבר הנאשם לא השיב לשאלת בא כוחו ולא תאר כל אירוע אליםות. עד היום אין בפני סיפור ברור מה בדיק טוען הנאשם שהמתלוננת עשתה לו.

אירועים נוספים של הימנעות הנאשם מהבאת ראיות לתמיכת בטענותיו

86. בעניין אחרון זה, לא זו בלבד שלא הונחה תשתיית המצדיקה קביעת מצא או הנחת הנחה לזכות הנאשם, אלא שיש ממש בטיעון המאשימה, כי הימנעות הנאשם מהבאת ראיות שעשוות לתמוך בטענותו, פוגמת במהימנותו ופועלת לחובתו. עניין זה חוזר על עצמו לאורך עדות הנאשם במספר עניינים. להלן מספר דוגמאות בולטות נוספת, מעבר לאלה שכבר נדונו לעיל והתייחסות להסבירו הנאשם ביחס אליהם:

א. בונגע לאותו אירוע אלימות נתען של המתלוננט(Claimant), שעלה פי הטענה נעשה בנסיבות עדים, הנאשם נשאל את השאלה המתבקשת, מודיע לא סיפר על אירוע זה בשלב החקירה. הנאשם השיב: "לא יודע, לא רציתי לסבר אותה היא נתנה לי סטירה ליד העובדים, גם אמרתי שאני לא רוצה לפתח תיק". גם לא רצה להכנס את העובדים לזה (עמוד 81 משורה 14).

בהמשך נשאל הנאשם את השאלה המתבקשת גם היא, מודיע לא זמין עדים מטעמו בבית המשפט וה הנאשם השיב: "לא רציתי הגיעו למקום הזה. מהתחלת ידעת שלא עשית את הדברים האלה לא חשובתי שהיא כל כך..." (עמוד 81 שורה 26).

גם אם אין לטובת הנאשם שבשלב החקירה לא הבין את חומרת התלונה ולא העיריך כי עלולה להוביל לככתב אישום, הרי שלא מתקבלת עוד על הדעת הנחה זו, משהוגש כתב אישום, וודאי נוכח עדות המתלוננת בבית המשפט. לאור זאת, ונוכח אי הנחת מתגבותהintendent השאלת ב"כ המאשימה, נרשמה שאלת בית המשפט: "לשאלת בית המשפט האם באפריל 2019 כשהמתלוננת הייתה פה כבר הבנתי שהה רציני אני מшиб שכן". בשלב זה נרשמה תשובה חדשה מפי הנאשם: "העובדים הם בذואים שלא מוכנים הגיעו לבית המשפט אתה לא יכול להזכיר" (עמוד 81 משורה 26). לשאלת ב"כ המאשימה האם ביקש מהעדים הגיעו לביעו הנאמן השיב בחויב ואף הוסיף: "העובדים האלה יכולים לבוא לפה להעיר אני פניתי אמרו לי א' אנחנו מעדיפים שלא... והם הילכו ודיברו עםABA של מ' בית לפני כל הדיון פה וכל הסיפור לפני שהוא הגיע למשטרת בכלל, לא בשמי על דעת עצם" ובהמשך לכך חזר לשובתו המקורי "כרגע אני לא רואה שום נכונות להביא אותם לפה בתור עדים שיגידו שהיא נתנה לי סטירה כי לא רציתי לסבר אותה ואני ממשיר בזה, היא אמא של הילדה שלי...". (עמוד 82 משורה 1).

הסבירו הנאשם למחדלו כבר בשלב החקירה, וודאי וודאי בשלב המשפט, אינם מניחים את הדעת, וזאת בלשון המעטה. ניתן היה בהחלט למצוות למנאים חף מפשע, שהוא עצמו קורבן לאלימות מצד המתלוננת וכן קורבן לעלייה נוראה מצדה, שיפעל באמצעותם בסיסיים מתבקשים להגן על עצמו. קרי, עליה טענות כאשר הדבר מתבקש בשלב החקירה; טיח טענות עובדיות במתלוננת בעת חקירתה הגדית וזמן עדים מטעמו להעיר על אירועי אירועים שהיו עדי ראייה להם. כפי שפורט לעיל, משפטו של הנאשם נמשך ונפרש על פני תקופה ארוכה (מדוי) והוא בידו די זמן להעיר את מצבו המשפטי ולקבל החלטות לטובת הגנתו, אם אכן בנסיבות טענותיו אמת. הנאשם לא עשה כן, אף לא הפנה לאביה של המתלוננת שאלות מתבקשות בונגע לטענה אותה שיחה עם העובדים בעסק. מחדלים אלה, נזקפים לחובת הנאשם ופוגמים חמורות במהימנותו גרסתו.

ב.vr כרך גם בנוגע לטענה, שאחיה של המתלוונת היו מעורבים בקשר הזוגי, ידעו על התנהלותה הביעית והיא לא הסכימה לעצמתם לפנות לטיפול זוגי (עמוד 75 מושא 12: "...כל פעם כדי לא להגיע למכות ואלימות הייתה מתקשר [לאחים שלה] שיבאו... ו גם אח שלה... אמר לה וכי לטיפול זוגי והוא לא הסכימה...". לא זו בלבד שלא נתקש>Zימן אחיה של המתלוונת לעדות, אלא שטענות אלה לא הוטחו במתלוונת ולא נתקש הסברתה לכך. יובהר בהקשר זה, הנאשם לא הציג עדותו הסבר אלטרנטיבי לעדות המתלוונת לגבי הרקע לפרידה ולהחלטתה לעזוב את הבית, ממועד בו עזבה. למעשה, לא נסתירה בעדות הנאשם עדות המתלוונת, כי יזמה את הפרידה על רקע קורבנותה והאלימות כלפייה.

ג.vr הנאשם אף טען, לראשונה בעדותו בבית המשפט, שזמן קצר לאחר האירוע האחרון המתואר בכתב האישום כיום עזיבת המתלוונת את הבית (איוועג לגבי הנאשם טוען שהוא היה רק ויכוח), שהמתלוונת הזמינה את הנאשם להתארח בחג סוכות שני בבית הוריה, והם אף קיימו יחסי מין מספר פעמים באותו מועד והמתלוונת "נופפה עם מקל ביז" (עמוד 75, הגדשות הוספו):

"**במשך הכל היה ויכוח**, היא ואבא שלה באו לקחת דברים ואמרתי מה שאת רוצה תקחי. זה היה בסוכות ראשון, בסוכות השני קיבלתי טלפון מאבא שלה שאמר א' תשמע החלטנו נפתח דף חדש, הביא חוזה מסודר ואמר לי תחתום זה בשבייל שלום בית, אמרתי לו אני רוצה לקרוא על מה אני חותם, אמר תחתום אתה בידים טובות **ואמר שאם לא תחתום אגיד שאתה ניסית לרצוח את הבית שלי**, לא התייחסתי לזה והלכתי לעוז"ד שלי ואמרתי לה תקראי את זה, רוצה מזונות... ועוד לא הסכמתי לחתום, **از התחליו מלחמת חרומה נגדי, משטרתך ועוד**. בסוף דבריהם ודיבורים הגעתו לחג השני ועשיתי את כל החג כולל שבת, **ישנו אותה מיטה, קיימנו יחסי מין ועוד נפנפה עם מקל ביז שיש לה ביז**, ואם אני מפלצת מטורף אין את מזמין אותה אליו הביתה...". דבר וחצי דבר מתיאור זה לא הוטח במתלוונת או באביה (וממילא גם לא הועלה במשטרת, כהסביר לרקע לעיליה שנරקמה נגדו או כתלונה נגד אביה של המתלוונת בגין איומים). במצב שבו הנאשם עצמו קשור בין הגשת התלוונת הכווצבת לדבריו, לシリבו לחתום על מסמכים בעניינים כספיים אגב הפרידה, הרי שרצף המחדלים באו העלתה הטענה בחקירה; או העלתה הטענה בעת המענה לכתב האישום; והימנעות מהטענת טענות כה חמורות עדים עצם מהווים מחדל הפועל לחובת הנאשם ומייב על מהימנות גרסתו.

ד.vr ב"כ הנאשם טוען, כי עולה מהראיות שגם אמה של המתלוונת לא האמינה לה ולתלוונותיה, וביקש לראות בכך אינדיקציה נוספת לחוסר מהימנותה. עוד נטען בעניין זה, כי הקשר ההדווק המתפקיד עד היום בין הנאשם ובין אמה של המתלוונת ועדות הנאשם בהקשר לכך תומכים בטענה. לא ניתן לקבל את הטענה - עובדתית ומשפטית. ראשית יצוין, כי אכן המתלוונת וכן אביה בעדותם אישרו, שאמה של המתלוונת אהבה מאד את הנאשם. המתלוונת העידה בעניין זה (עמודים 42-43) שהיא עצמה לא שיתפה את הוריה באלימות שחוותה אלא לקרואת המועד שבו יזמה את הפרידה. המתלוונת הבחינה בעדותה בין הטענות שהעלתה לגבי התנהלות הנאשם עם בתם המשותפת ואיירה שאמה התקשלה להאמין בכך (עמוד 43 שורה 5) ובין האלימות כלפייה ("לא שלא האמינה, תמיד אמרה אפשר לדבר אליו, ואלי ישתנה"). הדברים נאמרו בזמן עבר.

אביה של המתלוונת העיד: "הילדה באה עם סימנים כחולים והייתי אומר מה זה, הייתה אומרת קיבלתி מכח בחלאן, בכורסא, הרחותי, אבל אם הילדה אומרת אבא זה בסדר אני לא יכול להגיד לה כן קיבלת, אחרי

שקיבלתني אישור, כבר הבנתי. הוא כל כך הקסם את אשתי ויכול לעבוד עיליה, הוא יוכל לשכנע אותה שעכší לילה ולא יום, אשתי יש לה תמיימות, אני אי אפשר לעבוד על". זה לא שלא האמינה למ' היא חיפשה שקט, ברגע שהבמנ שיש מכות היא הסתיגה קצת והתחילה להבין בדיקות מי הוא... היה קשה לה בהתחלה להאמין שהוא היה אלים לפניה, עד שאנו ראיינו שכבר באה אלינו והכל, אשתי התחלתה להבין איפה א' נמצא..." (עמוד 63 משורה 11).

הנאשם העיד בעניין זה, כי הוא מצו בקשר טוב עם אמה של המתלוונת עד היום (עמוד 74 שורה 11). הנאשם העיד, שהאם תומכת בו ומאמינה לו ולא מאמינה למתלוונת: "היא תמיד אומרת לי שלא תעז לחקות על עצמן, לא תיק ולא עובדות שירות ולא שום דבר... כי זה לא דברים שעשית, כי אם הייתה עשו אמה שלה לא הייתה עומדת לצד חצי שנייה" (עמוד 76). בנוסף, הנאשם הציג את יומן השיחות במכשיר הטלפון שלו ממנו עולה קשר טלפון (הציגו בעיקר חילופי שיחות שלא נוענו) בתקופה זו בין ובין אמה של המתלוונת.

לאור המפורט לעיל, לא ניתן לקבוע על סמך עדויות המתלוונת ואביה את המסקנה המתבקשת על ידי ב"כ הנאשם בסיכון. מכל מקום, ברור שלא ניתן לבסס ממצא ברור מעיוں בשלוש העדויות ביחס לעמדתה של האם בנוגע להתרחשות **כiom**. לצורך כך חיונית עדותה של האם עצמה, או ראייה קבילה משמעותית חיונית אחרת לתמיכה בעדות הנאשם.

מכל מקום, מכל מקום, גם לו בוססה הטענה מבחינה עובדתית, אין לדבר משקל ממשי מבחינה משפטית ואף ספק אם מדובר בראיה קבילה ביחס למסקנה אותה מבקש ב"כ הנאשם להסיק. בהיעדר עדות מפורטת וסבירה, העומדת גם לבחן החקירה הנגדית ובית המשפט יכול להתרשם ממנה בכללותה, עצם העובדה שפלוני מאמין או לא מאמין לתלונה אינה ראייה בעל ערך משפטי. למעשה, מבחינה משפטית מדובר בראיה עקיפה על עדות סבירה, וככזו קבילותה מוטלת בספק ומשקללה נמוך ביותר.

לאור זאת, העלתה הטענה כzie' בהגנת הנאשם, תוך הימנעות הנאשם לזמן את האם לעדות נזקפת לחובת הנאשם, שמא לו העידה האם בבית המשפט לא היה בעדותה לסייע באופן אמיתי להגנה ולא הייתה התامة בין העדות ובין טענת הנאשם.

הנאשם נשאל, מדוע לא העלה את הדברים בחקירה ולא ביקש מהחוקר לחקור אותה, אף שהיתה בתחנת המשטרה באותו מועד. הנאשם השיב: "יש לי יחס טוב עם האם ולא רוצה לסבר אותה עם המשפחה הזאת, כמובן בגדה במשפחה שתלך נגדם, אין לי אינטרס לזה, אמרתי את האם לשים מחוץ לתמונה" (עמוד 87, שורה 10).

כמפורט לעיל, מספר פעמים במהלך המשפט עלתה מצד הנאשם האפשרות לזמן את האם לעדות, או להציג בבית המשפט הקלהה של שיחה עמה. בסופו של דבר הנאשם החליט שלא לעשות כן ואף הבהיר בבית המשפט, כי הימנעות הנאשם היא בניגוד לעצת עורך דיןו.

לא ניתן לקבל הסבירי הנאשם למחדרו בעניין זה והמסקנה המתבקשת היא, כי ההחלטה האם לעדות לא הייתה מועילה לנאשם בסופו של דבר, כפי שטען. כאמור, הנאשם עצמו העיד שימוש שמשמעותו עם האם לגבי המשפט והוא זו שאומרת לו "לא לחתת על עצמו" כי זה לא דברים שעשה". נוכחות עדות מפורשת זו של

הנאשם, הבאת האם לעדות היא מעשה מתבקש, המתישב עם עמדתה בונגעו להלכים עליה העיד ולא בנגד לה.

בנוסף, עצם קיומה של תקשורת טלפונית כפי שהוצגה אינה סותרת אליו ראייה או טענה באופן המסייע לנואשם. ללא עדות ישירה לגבי תוכן הקשר והנסיבות ובויעדר עדות של האם לגביה, מדובר בעובדה כמעט ניטרלית, שעשוים להיות לה הסברים רבים ושונים.

87. נוכח המפורט לעיל המסקנה היא, כי אין בעדות הנואשם הסברים תמינים לראיות המפלילות ואין בידו לסתור את עדות המטלוננט. הנואשם העלה טענות בעניינים השונים בחלוקת, לראשונה בעדותו, ללא הסבר מניח את הדעת בהינתן נואשם חף מפשע ובאופן שהותיר רושם כי מדובר למי שמעיד על דרך האילטור הספונטני בהעלאת הטענות השונות בעדותו. הנואשם נמנע מלפעול בדרך המצופה גם מקום בו לשיטתו יכול היה לסתור את העדות הן בהבאת עדים וראיות והן בהטחת טענות בעדי המאשימה שנחקרו. הימנעות זו פועלת לחובתו. אין בפרש התגנה כדי לסתור או להפחית משקל התלונה ובעיקר לא משקל עדות התביעה ע' ור', התומכות בתלונה ומסענות לה באופן שאינו מתישב כלל עם עדות הנואשם.

אשר על כן, אני דוחה את הטענות הנואשם את המיחס לו בכתב האישום כבלתי מאמין וככזה, שאין בה לייצר ספק סביר באש灭ו.

סוף דבר

88. נוכח כל האמור לעיל, בהתבסס על עדות המטלוננט, הנתמכת היטב בעדויות ר' וע', לאחר שנבחנו ונדחו אחת לאותה טענות בדבר היוות המטלוננט "שקרנית" באופן שלא אפשר קביעת מצאים בהסתמך על עדותה, ולאחר שמצאתי את עדות הנואשם בלתי מאמין ואת התנהלותו הכלולה ומחדלו כבלתי מתישבים בעיליל עם התנהלותו של חף מפשע, המסקנה המחייבת היא, כי המאשימה הוכיחה את המיחס לנואשם בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר. על כן אני מרשעה את הנואשם במיחס לו.

ניתנה היום, ג' שבט תש"פ, 29 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.